

VilaWeb

EL MENSUAL

Especial
llibres
Sant Jordi

I ara què?

La vaga general expressa la inquietud per la situació econòmica
Les grans manifestacions mostren l'abast de la protesta
Els incidents violents obren un intens debat a Barcelona

Plantar cara a Bauzá:
parlen Gabriel Babiloni,
Rosa Calafat
i Antoni Pastor

Rafael Beneyto:
'El concert econòmic
és l'única eixida de
les finances valencianes'

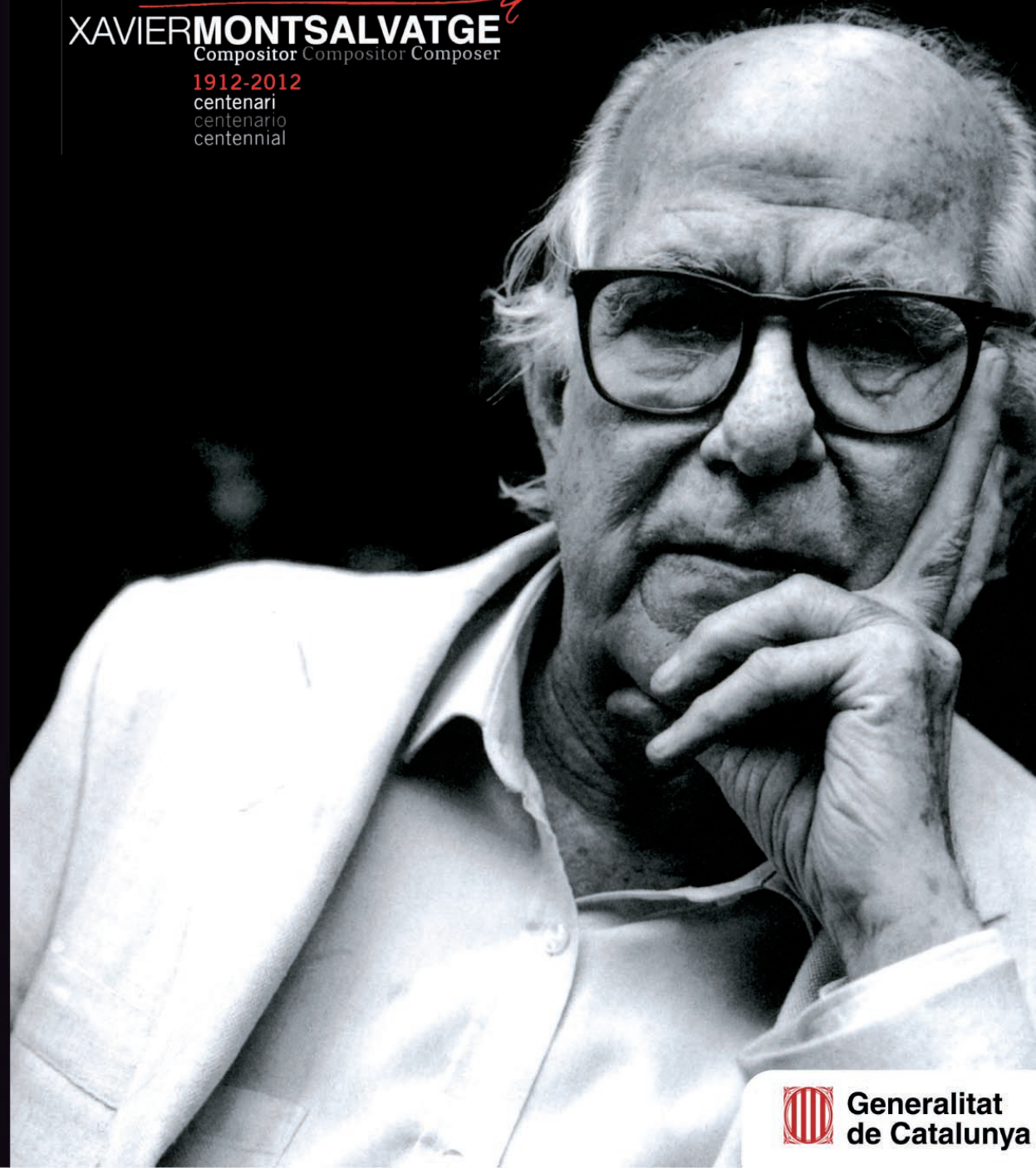
Jordi Pujol:
'A Madrid tenen la
sensació que han
guanyat la batalla'

Exposició

Del 7 de març de 2012 al 10 de juny de 2012
Sala 2

Xavier Montsalvatge
XAVIERMONTSALVATGE
Compositor Compositor Composer
1912-2012
centenari
centenario
centennial

Generalitat
de Catalunya

Editorial

Vicent Partal

Així no podem continuar

El parlament no pot sotmetre's a un consell d'administració, ni el govern ser humiliat per una tribu de 'brokers'.

La nostra societat no es mereix l'angoixa amb què vivim. No podem assistir impassibles a la destrucció sistemàtica del nostre model de vida, disfressada de càstig a una disbauxa en què vam caure, també nosaltres, però que, al cap i a la fi, responia, sobretot, a l'ambició i a la cobdícia d'altri. I a una planificació feta precisament per a maximitzar els seus beneficis. Així no podem continuar.

És cert que hem fet malament moltes coses i que hem estirat més el braç que la màniga. És cert que vam oblidar principis bàsics que al nostre país havien estat transmesos de generació en generació. Però no poden obligar-nos a pagar per això com si nosaltres, tu i jo, fórem els únics i grans culpables, la causa, de la crisi. Així no podem continuar.

És indecent de carregar-nos, a nosaltres, les dificultats més òbvies, mentre tot són facilitats precisament per als qui tenen la major part de culpa. Que algú m'explique per quina raó no es

pot rescatar l'escola de la Júlia, la perruqueria de Ximo o l'hospital del Biel, mentre que tots els diners dels nostres impostos els aboquen a mans plenes, sense exigències socials i amb tota mena de facilitats, a bancs i caixes. Així no podem continuar.

La feina és un privilegi perquè ens fa allò que som. Sense feina la gent perd una dimensió bàsica del que és i per això la feina, com a concepte social, també és un dret. Som una societat malalta, quan un de cada quatre de nosaltres no té feina. Som un país podrit, quan els nostres xiquets no tenen ni l'esperança de tenir-ne. Som una misèria quan entre nosaltres creix la pobresa i les famílies, els nostres veïns concrets, es veuen obligades a retallar no gustos i capricis sinó alimentació o habitatge. Així no podem continuar.

Però no tan sols hi ha en joc el nostre benestar material, no ens enganyem. Hi ha la decència col·lectiva, i sobretot la moralitat.

Com podem acceptar que lladres de quant blanc vegen lliures pel carrer i que els responsables del fet que això siga així pretenguen al mateix temps donar-nos lliçons? Així no podem continuar.

No hi ha país, si no hi ha persones que hi viuen i creixen, que hi treballen i somnien. La pàtria no és solament un horitzó, també és un refugi. I no podem acceptar que la nació es tesse fins a gairebé trencar-se mentre tots sabem que hi ha responsables d'això, gent que mirava a un altre costat quan havia de vetllar per tots, gent toixa en algun cas, però deshonest a molts altres. Gent culpable de traïció. De trair-nos, a nosaltres, els ciutadans que els vam confiar la responsabilitat de regir la cosa pública. Així no podem continuar.

Fa quatre anys que vivim una crisi que cada dia és pitjor. Perquè la política que ens imposen, als europeus, simplement no funciona. És un error continuar insistint en l'austeritat i no en el creixement. És una estupidesa continuar sacrificant la societat en l'altar de les finances. És un crim aclucar els ulls al dolor de la gent. Nosaltres que fórem capaços de construir

una Europa unida deixant enrere dos-cents anys de les pitjors guerres de la història, nosaltres que hem abolit les fronteres, nosaltres que hem assentat la democràcia des de Lisboa a Tallin, nosaltres ens hem de sotmetre ara i oblidar els nostres somnis després d'haver fet possible que passaren coses molt més difícils? Així no podem continuar. La democràcia no admet ficcions ni trampes. El parlament no pot sotmetre's a un consell d'administració, ni el govern ser humiliat per una tribu de 'brokers'. La primacia de la política sobre l'economia és una de les garanties amb què ens hem dotat a base de suor i llàgrimes. I ara no podem renunciar-hi simplement perquè el mercat s'ha fet mundial i no controlem aquest mecanisme o aquell. Els nostres polítics tenen l'obligació d'imaginar un futur ide fer-lo possible, o el pacte social que féu nàixer la democràcia moderna es trencarà. I això no ho podem consentir.

Tenim un combat a fer, urgent, per la raó. I deixar de restar acovardits i acomplexats és el primer pas. Imprescindible.

VilaWeb

Partal, Maresma i Associats
C. Ferlandina, 43
08001 Barcelona
Tel. 93 442 64 39

Editora
Assumpció Maresma

Director
Vicent Partal

Coordinadora de la revista
Montse Serra

Cap d'edició
Jem Cabanes

Caps de redacció
Josep Casulleras

Redacció
Martí Crespo
Bel Zaballa
Pere Cardús
Jordi Carreño

Opinió
Xavier Montanyà
Marta Rojals

Màrqueting i publicitat
Jaume Prenafeta

Publicitat
Montserrat Calopa

Tecnologia
Francesc Pascual

Maquetació
Jordi Juan

Correcció
Martí Crespo

Fotografia
VilaWeb

Administració
Sandra Vilalta

«El que té de bo internet és que els fills se t'eduquen sols»

Homer S.

PER A ALGUNS ÉS UNA CITA GRACIOSA.
PER A ALTRES ÉS UN RETRAT DE LA SITUACIÓ.

Col·lecció
**Observatori
dels Valors**

Novetats primavera 2012:

Ciberètica. TIC i canvi de valors, de Josep Lluís Micó.

La irrupció d'internet i les noves tecnologies no només han revolucionat la manera que tenim d'informar-nos i de comunicar-nos amb els altres, sinó que ens han fet plantejar nous dilemes ètics.

Per una educació republicana. Escola i valors, de Gregorio Luri.

Els alumnes catalans obtenen uns resultats molt més baixos del que podríem aspirar com a país. Tot i això, si avaluéssim el nostre sistema educatiu per les seves pretensions morals, probablement ocuparia la primera posició del món.

Sumari

Mail obert

- 7 **'Reflexions des de sota l'aigua'** per Marta Rojals
- 9 **'Welcome to Ciulandpark!'** per Xavier Montanyà

Personatges

- 10 **Llorenç Barber**
- 11 **Moebius**
- 12 **Nadau**
- 13 **Josep Massot i Muntaner**

Política

- 14 **Després de la batalla**
- 20 **Les Illes planten cara a Bauzá**
- 22 **Rosa Calafat: 'L'ofensiva contra el català a les Illes fracassarà'**
- 24 **Antoni Pastor: 'El conflicte de la llengua dividirà el PP a les Illes'**
- 28 **Jordi Pujol: 'A Madrid tenen la sensació que han guanyat la batalla'**
- 32 **Sergi López: 'El 2014 és una oportunitat per sortir col·lectivament de l'armari'**
- 34 **Rafael Beneyto: 'El concert econòmic és l'única eixida de les finances valencianes'**

Les dades

- 37 **Messi: 234 gols**

Societat

- 38 **Eudald Carbonell: 'El consum actual ens mena al caos'**
- 40 **Expedició a l'illa d'Alicia Rovira** per Martí Crespo

Cultura

- 42 **Especial llibres per aquest Sant Jordi** per Montserrat Serra
- 50 **Joan Sales i l'aventura humana** per Montserrat Serra
- 52 **Teresa Pàmies a cadascú el que sigui seu** per Ramon Erra

Tecnologia

- 54 **La 'revolució' d'internet** per Martí Crespo
- 56 **Windows (en) català** per Martí Crespo

La cronologia

- 58 **Els titulars del mes**

Els vídeos més vists

- 65 **29M: La policia desallotja el centre de Barcelona Veriuieu-ho de Xavi Castillo a la mascletada Conferència de Jordi Pujol a ESADE**

El que passa a VW

- 66 **L'activitat mensual de +VilaWeb i de l'espai VilaWeb**

Marta Rojals

Reflexions des de sota l'aigua

Reflexió de llengua catalana:

Les tertúlies radiofòniques bullien a l'espera que el TSJC es pronunciés sobre el cas de les tres heroïques famílies unides per la il·lusió de dinamitar el model educatiu català. En aquest context, les ones de la ràdio nacional de Catalunya van llançar al món la veu d'un senyor director de diari parlant de la immersió 'l·lingüística'. Així: amb la ela palatal de 'lluç'. Tot i que era dels qui hi tertuliaven contra, amb la seua pífia, sense voler, hi aportava un argument a favor.

Reflexió de matemàtiques:

A casa nostra hi ha 600.000 famílies usuàries de l'escola en català, de les quals tres han denunciat que els seus xiquets estudiessin en aquesta llengua infecta i tocacollons. Com que servidora és bilingüe, els en farà la traducció a l'idioma de les matemàtiques, que és universal: vostès, els denunciants, representen un 0,0005 per cent del total de més amunt. En un estat en què les majories s'eleven a la categoria divina, ja és curiós que, de tan poca cosa, se n'hagi organitzat un rebombori bíblic d'aquestes dimensions. Esperem

que no sigui perquè nosaltres ens considerem igual de poca cosa, i ells se n'aprofiten.

Reflexió de física:

Per explicar el fenomen anterior hem de partir d'un factor físic determinant: l'eco. És evident que som davant un poderós efecte 'timbaler de Vallecas' causat per la reverberació d'aquest minso 0,0005 per cent a les parets de tota mena de cavernes mediàtiques i amplificat pels aparells polítics, civils i militars afins. Si no, ja m'explicaran com les pessigolles d'un 0,0005 poden arribar a tenir amb l'ai al cor el gruix de plataformes lingüístiques, entitats filològiques, conselleries, òmniums, somescoles, ampes, pampes, pums i pams de tot un país. Quanta energia malbaratada a seguir el ritme de timbals fantasma! Fer-ne el càlcul en kilojoules també podria ser un exercici interessant.

Reflexió de ciències socials:

Segons que opina una de les mares coratge del cas, la llei d'immersió lingüística és comparable a les lleis racistes dels Estats Units que prohibien als negres de barrejar-se amb els

blancs als autobusos. I això ho diu la gran justiciera que demana als tribunals tot un autobús solet per als seus fills 'porque yo lo valgo'. Ja ho veuen: tota una Rosa Parks de raça disposada a lluitar fins on calgui per instaurar la segregació on no n'hi ha hagut mai. Ves si això no és confondre el blanc amb el negre i el negre amb el blanc. Però el daltonisme ja és més matèria de la classe de naturals.

Activitat extrascolar a la piscina, iniciació a la immersió:

Equipament necessari: ulleres aquàtiques, tub respirador, aletes, vestit de neoprè, cinturó de ploms. Les ampolles, les hi posa la casa. Se n'adonen? Immersió, submarinisme, busseig, són termes que suggereixen la introducció en medis que no ens són propis, mentre que, per a trepitjar terra ferma, no cal tant d'equipament. A terra ferma l'oxigen es respira directe de fàbrica, sense ampolla. Sense cinturons que ens pesen, ni vestits que ens comprimeixen. Aleshores, no seria més exacte de dir-ne 'normalització' i prou? 'Normalització', que ve de 'país normal'... Però, és clar, ara que hi penso, tampoc no seria el cas. 🇺🇸

Xavier Montanyà

Welcome to Ciulandpark!

'Welcome to Ciulandpark, ladies and gentlemen!' La veu del capità em desperta de sobte. Hem arribat! Per l'ull de bou veig l'estàtua del descobridor d'Amèrica i una multitud de gent baixeta i peluda que ens espera, gratant-se els testicles o agitant els bracets, amb draps vermells a les mans. Segons la guia, tot això deuen ser catalans i barretines. El vestit tradicional català (barretina, faixa i espartenyas) va ser una de les clàusules imposades al contracte signat entre Sheldon Adelson, president de Las Vegas Sands, i Artur Mas, l'últim cap nadiu de l'àrea, coneguda en temps arcaics pel nom de Catalunya.

Després, quan es va acabar la crisi, gràcies a uns protocols d'autoregulació de les grans corporacions, Adelson va anar a la presó per estafa a gran escala, tràfic de droga i proxenetisme multinacional. Artur Mas, emparat per les lleis d'impunitat de les corporacions, viu ara als EUA, a Las Vegas, i regenta, amb la seva esposa, el Casino-Hotel Mediterranean Experience. Duran i Lleida dirigeix una filial africana del grup, la Cocoa Surprise, a l'ex-colònia espanyola de la Guinea Equatorial, propietat de la família Obiang. I l'entranyable conseller Mas-Colell s'ha jubilat, fa poc, a la seu del Prat del Llobregat, del càrrec de comptable del parc sostenible per a discapacitats de Florida Escarxofa Way of Life.

De catalans, ja no en queden. Ni dins del complex ni a fora. Molts es van exiliar, n'hi ha que foren represaliats, silenciat i embarretinats per tal d'atendre els turistes. Mas, el gran timoner, quan va signar el contracte (concert, en deia ell, vés a saber per què...), va encunyar la frase que havia de definir el futur del seu poble: 'És català qui viu i porta barretina a Las Vegas Sands.' Els catalans sempre han fet cas dels eslògans. I així els han anat les coses. La resta és història. O grups antisistema, que no feien sinó presentar una mala imatge al món. La repressió va ser salvatge. Es compara amb la que van portar a terme, fa molts anys, els germans Badia, grans patriotes catalans, segons alguns. Eren ben peculiars aquests catalans. Potser per això s'han extingit.

'Dura lex sed lex' era el lema del gran repressor Felip Puig. Avui el recorda una estàtua gegantina, estil Enver Hoxa, que els treballadors del complex honoren cada dia, quan entren al recinte, traient-se la barretina i fent una reverència. La mentalitat de l'artífex de la pacificació de l'àrea, i les fosques llegendes que l'envolten, han estat glossades pel film 'Forat negre. Viatge al fons de la ment de Felip Puig', de gran èxit avui a les pantalles hongareses i bielorrusses, països alliberats fa poc del neofeixisme corporatiu. 'Forat negre' es va rodar en la

clandestinitat a l'interior del complex. Des d'un dels seus bufets d'advocats, Roca & Associats, Las Vegas Sands ha vetat l'obra a totes les àrees del planeta sota la seva influència.

Cloc! Per fi atraquem a la Marina Port Vell. Gran luxe. Com cada estiu, m'hauré de barallar amb els galifardeus del Colorado perquè no ocupin la meua plaça d'aparcament del carret de golf. M'he comprat un nou 'ferro cinc' que farà feredat. Uf! Ja tinc ganes d'agafar el tramvia de gran velocitat fins al Prat, instal·lar-me a la suite Montserrat i que un negre amb barretina em prepari un Dry Martini. Sí, una gran part dels treballadors són orientals o africans, mà d'obra barata i submissa. Tinc ganes d'engegar el televisor del complex, i passar una bona estona amb el xou de 'El Gran Pu-Yi. L'últim Emperador'. És un telepredicador. Un ésser venerable que tota l'estona tus i té tics. Una mena de català antic, que parla uns quants idiomes amb un accent molt exòtic. A recepció em van dir que abans es creia el capitost d'una gran nació, com els reietons africans. Es deia Jordi Pujol. En Sheldon Adelson el va trobar pintoresc i li va donar un programa a TeleVegas. Al principi em feia una certa angúnia, però ara el trobo divertidíssim. És com un gnom foll. 🇺🇸

Llorenç Barber,

la indignació feta festa

Les Falles d'enguany anaren carregades de l'esperit original, com feia anys que no tenien, gràcies a l'anomenada 'Intifalla'. Aquest terme, nascut a les xarxes socials, designa les mascletades de protesta contra la corrupció i les retallades. Però ja fa un parell d'anys que el músic Llorenç Barber fa coincidir el seu Festival Nits d'Aielo, de músiques i creacions sonores, amb les falles per reivindicar que, en aquesta festa, hi cap tothom i per convertir la indignació en festa: indignació

per la política nefasta de l'Institut Valencià de la Música i contra un PP, que no ha deixat d'ofegar la vida cultural i musical del país.

Llorenç Barber, compositor i campanòleg, és un músic de referència en l'àmbit de la música experimental i la recerca sonora. El festival que impulsa va néixer fa quinze anys al seu poble natal, Aiello de Malferit (la Vall d'Albaida), i des del 2007 es fa a València, amb el mateix nom. ■

El còmic perd

Moebius

El dibuixant francès Jean Giraud, conegut com a Moebius, es va morir el 10 de març després d'una llarga malaltia. Tenia setanta-tres anys. Es va fer conegut pel seu 'comic' sobre el tinent Blueberry el 1964. Els primers dibuixos, els va publicar quan tan sols tenia quinze anys. Cap als anys 1970 va deixar el 'western' per centrar-se

en la ciència-ficció. Va ser quan va començar a signar amb el pseudònim de Moebius, perquè fins aleshores ho feia com a Gir. Reconegut com el millor artista gràfic de França i un dels més influents en el món del 'comic', la seva última obra, 'Inside Moebius', la va presentar a Barcelona el 2010. ■

Nadau

Nadau, la granda referència de la música occitana, després de 38 anys en cantant dins les sales del món sencer, omplent i al ser una sala de l'Auditori de Barcelona, amb una remarcable assistència d'araneses. Nadau i faguèt una bona demostració de la riquesa de registres que capita a jugar e finiguèt lo concèrt interpretant lo 'Se canta', l'imne occitan que lo públic acompanyèt després.

La peça dedicada a la Val d'Aran, jogada a la debuta e a la fin, foguèt, o cal dire, la cima pus espectaculara del concèrt, amb de drapèls occitans e araneses que, sustot a la fin, espeliguèron ençà enlà dins lo teatre. ■■

Josep Massot i Muntaner

44è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes

Cliqueu per veure el vídeo del parlament de Josep Massot en l'acte del 44è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

El fillol i editor Josep Massot i Muntaner és el nou Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, per la seva obra cultural duta a terme al llarg de la seva vida. Investigador erudit, ha publicat més de vuitanta volums, i durant més de quaranta anys ha dirigit les Publicacions de l'Abadia de Montserrat (que edita

la revista Serra d'Or, entre més). Massot, nascut a Palma, és monjo de Montserrat des del 1962 i s'ha especialitzat en la història de la llengua a les Illes Balears.

En aquest sentit: 'Realment és un moment molt preocupant. El govern ha trencat el consens lingüístic i s'ha fet un retrocés

a tot el que s'havia aconseguit des del 1975-76. Jo sempre he lluitat amb les dents i amb les ungles per defensar la llengua, i els retrocessos em preocupen molt. I que els retrocessos vinguin del Tribunal Constitucional i que tinguem un govern a Madrid que aprofiti la situació, no és gens favorable.' ■■

I ara què?

El ressò de la vaga general i l'èxit de les manifestacions ha estat una impugnació directa i contundent de les polítiques del PP. A Barcelona, amb tot, la violència d'alguns grups ha desviat el debat.

Imatge de la manifestació del 29-M a Palma

El 29 de març Mariano Rajoy va tenir una resposta que segurament no esperava. És cert que ho havia previst, com es va saber quan un micro indiscret va fer escoltar una frase seva a Brussel·les afirmant que 'això' (les mesures de la reforma laboral) 'em costarà una vaga general'. Però tot i haver-ho previst, el PP no esperava que abans que no es complissin els cent dies de la seva actuació tanta i tanta gent li digués que no al carrer i hi hagués un tancament multitudinari de les indústries. La sorpresa encara era major perquè el diumenge anterior el PP havia aconseguit una victòria pírrica a Andalusia que el deixava fora del govern andalús de nou i que evidenciava una enorme fuga de vots en qüestió de poques setmanes. Si Rajoy es pensava

que governar seria un exercici més o menys senzill, la veritat és que ha trigat poc a adonar-se de com complicada serà la seva singladura.

Una contundent vaga industrial

La vaga va tenir un seguiment important en els grans polígons industrials i en les empreses importants del país. Les dades deixen poc espai al dubte. Tant la indústria com els transports van parar de manera important. El sector serveis va viure una situació més ambigua. Hi va haver sobretot a primera hora del matí un seguiment suficient, però no va ser la vaga ciutadana multitudinària que molta gent esperava.

Si Rajoy es pensava que governar seria un exercici més o menys senzill la veritat és que ha trigat poc a adonar-se'n de com complicada serà la seva singladura.

Les manifestacions marquen el to de la protesta

El que va marcar més clarament el to de la protesta van ser les manifestacions de la tarda. La de Barcelona va ser la més concorreguda del país, però València va viure també una mobilització enorme que empalmava amb les que hi ha hagut recentment a la ciutat i les amplificava.

A tot arreu, amb tot, les manifestacions es van fer sentir amb força. De Girona a Eivissa van ser centenars de milers de persones les que van expressar l'oposició a la reforma laboral i molt segurament a més coses. Una de les imatges del dia era la gent que arribava a la manifestació de la vaga general... des de la feina. És a dir, sense haver participat en la vaga. Era una imatge que exemplificava l'abast de la protesta ciutadana, més enllà i tot de les pretensions dels sindicats.

I la violència a Barcelona

Però la notícia del dia va quedar amagada sota el gran esclat de violència que va viure la ciutat de Barcelona.

El que va marcar més clarament el to de la protesta van ser les manifestacions de la tarda

Fotografia: Albert Salamé

Fotografia: Albert Salamé

La policia desallotja el centre de Barcelona, en flames

Els mossos van desallotjar la plaça de Catalunya i van disparar gasos lacrimògens. Hi hagué topades molt violentes entre la policia i alguns manifestants a la plaça d'Urquinaona.

Ja al matí hi va haver incidents, especialment relacionats amb sucursals bancàries atacades per grups petits de manifestants.

Però a la tarda els incidents es van fer impossibles de controlar. Un grup nombrós de manifestants violents es va fer fort al costat de la plaça de Catalunya i es va dedicar a atacar El Corte Inglés. La presència de la policia va significar l'inici d'una confrontació que només acabaria hores després amb el centre de la ciutat completament ocupat pels mossos, que van fer un enorme desplegament operatiu.

Les imatges de la Barcelona encesa van donar la volta al món i van

motivar l'anunci de dures mesures per part del govern català. El govern espanyol, en una decisió força polèmica, va proposar equiparar les penes de 'kale borroka', relacionades amb el terrorisme, amb les que reben els culpables de les accions violentes en les manifestacions. I amb això el debat es va obrir definitivament. Per als uns és un intent de criminalització i per a uns altres és una situació feta crònica que cal resoldre.

I demà?

Més enllà dels incidents, i fins i tot més enllà de la mateixa convocatòria de vaga i de les manifestacions, la qüestió clau és saber què passarà demà. I les pistes

que tenim no són gaire tranquil·litzadores.

La vaga general ha posat en relleu que el govern espanyol tindrà enormes problemes a l'hora d'aplicar la seva política. I després de presentar uns pressupostos extraordinàriament restrictius, encara més.

Però no és aquest el problema principal. El problema principal és que tots els canvis legislatius que s'han fet, segons Rajoy, per a posar tranquil el mercat no han servit de res. Si el PP pensava, o volia pensar, que només la seva presència en el poder canviaria la percepció que Europa té de l'eco-

nomia espanyola ja és evident que això no ha passat. Després de la vega els mercats encara han posat més contra les cordes el govern de Rajoy del que mai no van arribar a posar Zapatero. I en l'horitzó de Brussel·les la perspectiva d'una intervenció sobre Espanya ja pràcticament no la dissimula ningú.

Així les coses el 'després' es presenta negre i complicat. El govern espanyol és més que probable que fracassi amb la seva reforma. I la conflictivitat social només pot passar que creixi, a mesura que sigui cada vegada més visible que les polítiques d'austeritat no són suficients per a redreçar el rumb, per més extremes que siguin. ■■

El govern espanyol és més que probable que fracassi amb la seva reforma. I la conflictivitat social només pot passar que creixi, a mesura que sigui cada vegada més visible que les polítiques d'austeritat no són suficients per a redreçar el rumb

Entre 800.000 i 900.000 manifestants van omplir el passeig de Gràcia de Barcelona, segons els sindicats

Les Illes planten cara a Bauzá

La gent surt al carrer per rebutjar l'ofensiva contra el català a les Illes perpetrada pel govern de José Ramon Bauzá. Jaume Bonet ha estat 26 dies en vaga de fam i ara ha pres el relleu Tomeu Amengual. I el PP balear s'esquinça.

Ho deia el nou Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, el mallorquí Josep Massot i Muntaner: 'El govern Bauzá ha trencat el consens lingüístic assolit en l'època de la UCD. Tots els partits es van posar d'acord en uns mínims que s'havien respectat fins ara.'

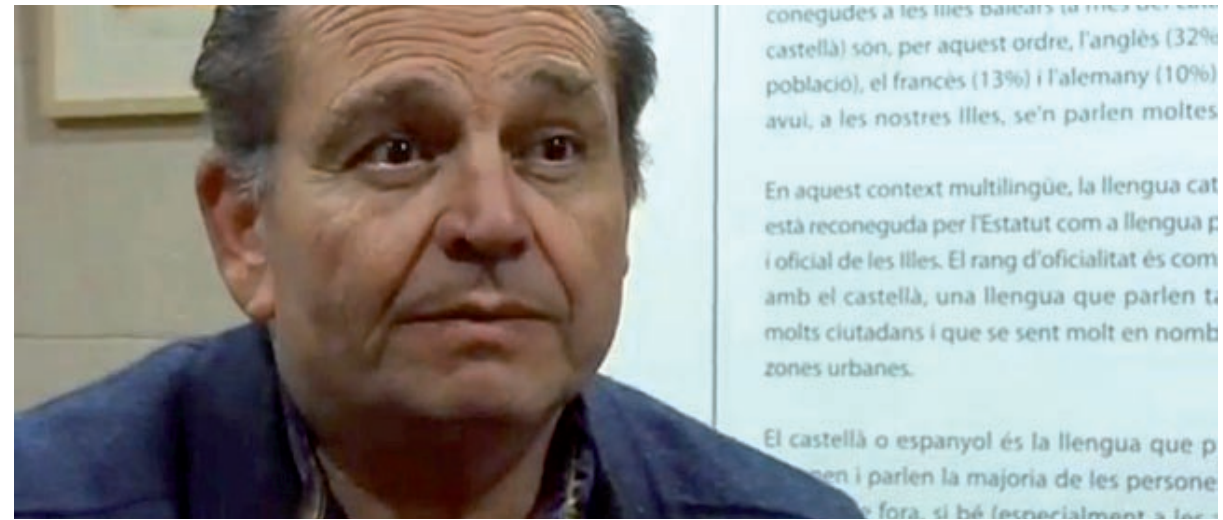
El govern de José Ramon Bauzá ha aprovat el projecte de modificació de la funció pública, que estableix que el català deixarà de ser un requisit per accedir a la funció pública i passarà a ser un mèrit només, i posa en risc també el català a

l'escola. La lingüista Rosa Calafat denuncia aquestes accions de Bauzá que qualifica de desgovern i de política imposada des de fora, tal com explica en una entrevista que segueix (pàg. 22).

Però la reacció ciutadana no dona treva ni es rendeix: des de manifestacions massives, com la del 25 de març, fins a posicions extremes, com la vaga de fam feta per Jaume Bonet durant vint-i-sis dies i avui substituït per Tomeu Amengual. Aquesta situació no s'havia vist mai abans a les Illes Balears.

Com diu el lingüista Gabriel Bibiloni: 'La foscor de la barbàrie ha fet encendre una primavera de les Illes Balears.'

Per una altra banda, aquesta política agressiva i de crispació social de Bauzá li pot suposar una fractura dins el PP balear. Molts batlles de Mallorca ja han fet públic el seu rebuig, i en especial el batlle de Manacor i vice-president del partit, Antoni Pastor, que s'ha posicionat obertament en contra, tal com VilaWeb va recollir en una entrevista que segueix (pàg. 24). ■

Gabriel Bibiloni

Homenatge a Jaume Bonet

Conec Jaume Bonet de fa molts d'anys, segurament d'abans que fos mestre dels meus fills en una escola pública de Palma de les més primerenques i avançades en l'ensenyament en català i de qualitat. Jaume Bonet i un equip de mestres exemplars com ell, al començament de 1980, van aixecar una obra pedagògica admirable que va ser un referent per a moltes escoles.

D'aquella escola en un barri d'immigrants espanyols, el Rafal Vell, en sortiren i en surten uns mallorquins que, sigui quina sigui la llengua dels seus pares, donen testimoni que només a partir de la vivència de la llengua pròpia del país pot haver-hi ciutadans que s'estimen aquest i que se'n senten membres de manera plena.

Els joves fills o nets d'immigrants

que han passat per les escoles com la de Jaume Bonet —ara, afortunadament, moltes—, que s'han fet seva la llengua catalana, són una garantia d'una societat estructurada, de bona convivència i de la pervivència de la identitat del país. I això és el que vol destruir l'actual govern balear, amb el seu projecte de segregació lingüística a les escoles i de promoció de monolingües sense arrels i amb el seu projecte de desmuntar tota la legislació que fins ara suposava una certa protecció, certament no gaire intensa, del català.

La coherència i la fermesa que ha mostrat tota la vida ha dut ara Bonet a fer un acció abnegada i contundent. Una vaga de fam, que ja dura de fa setze dies, per a remoure consciències i mostrar a la nostra societat la gravetat d'una

situació en què els qui haurien de defensar la identitat del país s'han llançat a devastar-la. Darrere ell hi ha altres persones disposades a seguir-lo. Malgrat que alguns mitjans han ignorat el fet, el suport a la gesta de Jubilats per Mallorca, a través d'altres mitjans i de les xarxes socials, s'escampa com una taca d'oli.

És una llum al capdamunt d'una gran reacció popular en defensa del català com mai no s'havia vist en aquestes illes. Com l'explosió blanca de la flor de l'ametller que en aquestes dates transforma Mallorca. La foscor de la barbàrie ha fet encendre una primavera de les Illes Balears que durarà fins a la victòria. Perquè ells ara són molts, però acabaran perdent, perquè, com deia el polític Pere Sempol, no tenen cap Jaume Bonet. ■

Pere Cardús i Cardellach

Rosa Calafat

'L'ofensiva contra el català a les Illes fracassarà'

La societat civil ha intensificat la mobilització en defensa de la llengua a les Illes coincidint amb la modificació per part del govern de la llei de la funció pública per desfer la normalització lingüística del català. Entrevistem la lingüista Rosa Calafat, autora del llibre 'Torcedraç entre dues cultures' (Institut d'Estudis Catalans), que ens explica que el govern de Bauzá 'és un desgovern perquè és governat des de fora'.

-L'ofensiva del govern Bauzá contra la llengua sembla no tenir límits.

-Del govern Bauzá, el que m'ocupa més, perquè no és només qüestió de preocupar-se, és que no és un govern. És un desgovern. En el sentit que respon a unes polítiques sense el criteri del territori, sinó a les directrius de Madrid. Això ocupa, perquè quan les coses són pensades des de fora mai no s'ajusten a les necessitats del

territori on s'apliquen i no troben mai els límits. Això ens ha d'ocupar siguem de dretes, d'esquerres, de centre, siguem de la comunitat catalana o tan sols hi visquem. Ens ha d'ocupar a tots perquè ens treu el sentit de la realitat. Des de fora, gent que no coneix Santanyí o Muro no pot respondre a unes polítiques encertades respecte Santanyí o Muro. Per tant, aquest govern no és un govern. És un desgovern perquè és governat. No

és ni una delegació, perquè això encara tendria alguna autonomia.

-La pressió del carrer i dels propis militants del PP descontents, pot fer corregir aquest rumb?

-Tota pressió serà bona i farà evident la manca de sentit d'aquest govern. Però, sobretot, seran les pròpies decisions les que fracassaran perquè no tenen cap possibilitat de reeixir. No tindran el fruit

que cerquen els seus creadors. Estan destinades al fracàs i hauran de rectificar o seran desplaçats.

-Quina recepció té aquesta ofensiva en els sectors més afectats?

-Provoca rebuig absolut. És clar. Però, més important que la posició contrària dels treballadors de l'administració, dels mestres i d'altres sectors afectats, és que és molt difícil d'aplicar allò que diuen. S'estan carregant una feina de construcció amb molt d'esforços de molts anys, i de cop i volta diuen: 'Això ens ho carregam'. Home, no! Això no és possible i encara menys d'un dia per l'altre.

-Què en penseu de la vaga de fam d'en Jaume Bonet?

-És una mostra clara de la indefensió que sent el nostre poble. No hi ha lleis que ens protegeixin al cent per cent; ens ataquen dins del nostre territori; ho estan fent des d'una legalitat vigent... Quins mecanismes de resposta tinc més que la protesta? Una resposta individual que respon a un esperit col·lectiu. És la fortalesa del caràcter d'un poble que ha resistit contra la feblesa de les seves lleis. Aquella feblesa construïda al principi de la democràcia i que no ha respost a una consolidació de comunitat lingüística plena que ens calia per poder sortir de quaranta anys de dictadura.

-Creieu que la llei de Normalització no era un bon fonament?

Tot es va fer a mitges en això que anomenen transició. Com deia en Ramon Barnils, dues llengües no en fan una. I dues lleis no en fan una de bona. Una llei espanyola i

una de catalana, no en fan una de diferent i de bona. Fan que sempre guanyi la mateixa: l'espanyola.

-Com veieu la reacció dels polítics?

-Per respondre, torno a les paraules de Ramon Barnils. En el pròleg del llibre 'Sabotatge a la llengua', deia que no és el poble qui ha fallat en la història catalana. Són els nostres polítics que tenen unes respostes molt febles, molt. I davant d'una resposta feble, l'estat fa una contra-resposta contundent. I la cosa queda com queda. No tenim respostes fermes per part dels nostres polítics. No n'hem tengut de fa molts i molts anys.

-Els atacs a la llengua es multipliquen a tota la nació, no és un fet diferencial del govern Bauzá.

-És evident que els autors intel·lectuals, per dir-ho com es fa ara, no són en Bauzá, en Camps o en Fabra, ni na Sánchez Camacho. Això al segle XVIII ja passava. N'hi havia dos o tres que pensaven en el 'consejo' i hi havia unes aplicacions més o menys reeixides als diversos territoris sota el domini del 'consejo de Castilla'. Això que ens passa ara no és nou. Fa tres-cents anys que estam així. I ho hem d'interpretar, per entendre-ho bé, en un context que comença al 1715 i que l'han anat modernitzant, però mai no ha canviat. A voltes li canviem el vestit, de tant en tant fem bugada, però l'esquelet continua sent sempre el mateix.

Llegiu-ne l'entrevista sencera

Tot es va fer a mitges en això que anomenen transició. Com deia en Ramon Barnils, dues llengües no en fan una. I dues lleis no en fan una de bona. Una llei espanyola i una de catalana, no en fan una de diferent i de bona. Fan que sempre guanyi la mateixa: l'espanyola.

Això que ens passa ara no és nou. Fa tres-cents anys que estam així. I ho hem d'interpretar, per entendre-ho bé, en un context que comença al 1715 i que l'han anat modernitzant, però mai no ha canviat.

Pere Cardús i Cardellach

Antoni Pastor

'El conflicte de la llengua dividirà el PP a les Illes Balears'

Des de l'inici de la nova legislatura amb el govern Bauzá, el Partit Popular de les Illes Balears ha tingut veus dissidents dins mateix del partit. Una de les més contundents ha estat la d'Antoni Pastor, batlle de Manacor i vice-president del partit, el qual s'ha avingut a respondre les nostres preguntes sobre aquesta ofensiva, la reacció ciutadana, la vaga de fam i la divisió del partit.

–Vàreu discrepar de la modificació de la llei de funció pública i de normalització lingüística. Què penseu fer ara?

–Crec que és una tramitació més de la voluntat del govern. Ja em vaig manifestar oportunament com a batlle de Manacor, vam presentar les nostres al·legacions i ho vam fer quan tocava, quan ens van donar l'oportunitat d'expressar la nostra disconformitat. En aquest moment ja no tenc res més a dir.

–Però es van presentar milers d'al·legacions que no han fet canviar gens ni mica les intencions del govern.

–No. La veritat és que se'n varen presentar unes tretze mil, i diuen que alguna coseta s'ha modificat, però la línia principal no ha sofert

canvis. Jo encara no he pogut llegir el text del projecte de llei, però em sembla que aquestes veus no s'han escoltat.

–Quin objectiu s'amaga darrere aquesta modificació de lleis?

–Això ho hauria de demanar al govern. Allò que jo puc dir són les conseqüències que em pens que tindrà aquest tomb en la línia històrica del partit. Però, les intencions de fons, no les sé. Sí que puc afirmar que es romp el consens que hi havia en qüestions lingüístiques des de l'any 1986, i crec que és un error greu.

–Quines conseqüències té l'ofensiva del govern contra el català?

–El fet que el català fos un requi-

sit per a la funció pública satisfia tots els drets dels ciutadans de poder ser atesos en la seva llengua. I donava una prioritat a la protecció de la llengua pròpia de les Illes, que és la catalana. Aquest era un aspecte ben resolt, quan el 2005 es va decidir que tots els estudiants sortissin amb un certificat de català al final de l'ensenyament obligatori i superior. Aquest aspecte, fins ara, no era cap problema. La llengua ha de ser un afer de consens, perquè no es pot canviar cada quatre anys el model lingüístic d'una comunitat. Allò que jo més qüestiono és que no s'hagi respectat el consens a l'hora de fer aquesta modificació.

–Un cop trencat el consens sobre la llengua, es pot tornar a obrir el conflicte lingüístic?

–Em pens que sí. Els temes lingüístics divideixen. De fet, aquí sempre hi ha hagut posicions gestionades de manera molt diferent. Però la majoria de gent vol viure en pau amb totes dues llengües. El fet de viure en una comunitat amb dues llengües oficials s'hauria d'entendre com una sort i no com un problema. I el govern ha convertit en problema un fet que hauria d'ésser motiu de satisfacció i d'orgull.

–Bauzá no va explicar que faria aquests canvis durant la campanya. Us sentiu enganyat després d'haver-li donat suport?

–Ell va dir que un dels canvis que volia fer era llevar el requisit per convertir el coneixement del català en mèrit. Això, ho va dir. Però no va dir mai, i no ho poden negar,

que modificaria la llei de normalització lingüística. Aquest era un canvi no previst. I no es tracta de sentir-se enganyat o no. Jo crec que la llengua està per damunt les persones i els sentiments. És un tema que fereix molta gent, que fereix sensibilitats, i que, si s'hagués fet d'una altra manera, potser s'hauria pogut trobar aquest equilibri que sempre havíem tingut. Jo crec que això no havia d'haver passat mai. I ara és un fet.

–Diuen que Bauzá no governa amb els criteris i les necessitats del territori i que ara ha construït una cortina de fum perquè no es parli de la crisi. Ho veieu així?

–No pens que sigui una cortina de fum. Crec que és un afer molt im-

portant. Una qüestió d'identitat, de sentiment, d'educació, de cultura... Això que passa és molt important. No es pot considerar una cortina de fum. Aquesta decisió del govern causarà divisió especialment en un moment de dificultat, que és quan s'ha de fer el màxim esforç per a cercar el consens. No és moment de dividir la societat.

-El conflicte de la llengua provocarà una divisió en el PP?

-Jo entenc que sí, que provocarà divisió, perquè crec que la majoria de gent del partit pensa com jo li he expressat. Això no és gens oportú en aquest moment. Però tampoc no sé fins a quin punt la gent dins el partit manifestarà la seva opinió públicament com he fet jo. Això, ja ho veurem amb el temps. Aquestes divisions són molt dolentes. Veig que el govern va convençut en la seva línia; ara, és qui té la potestat de fer-ho.

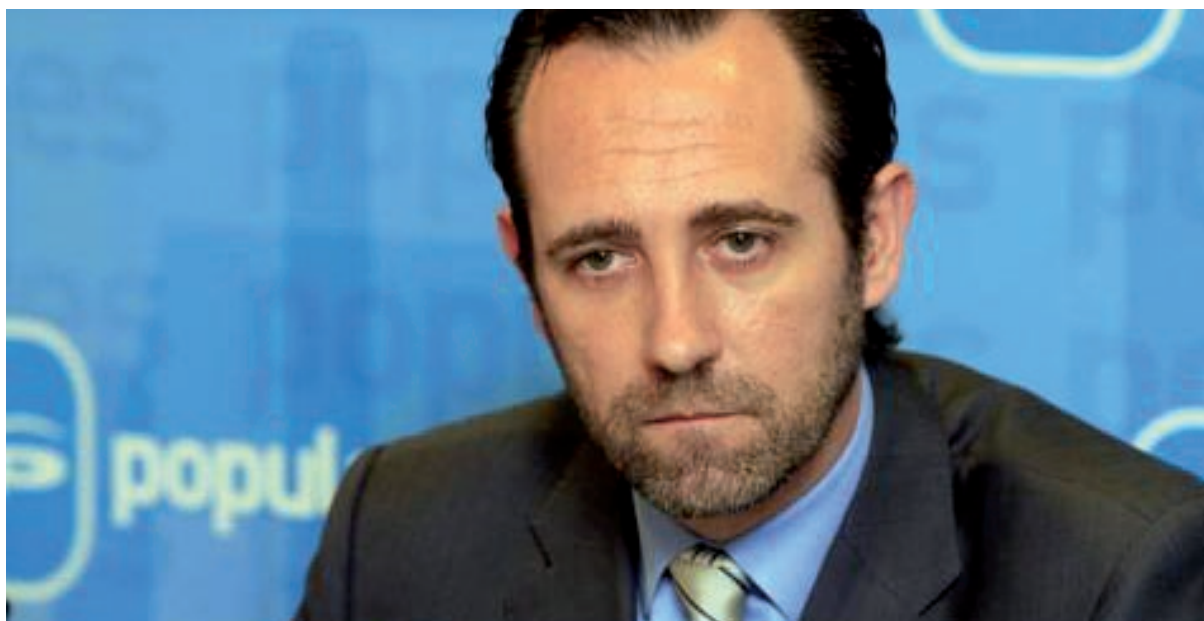
-L'ex-president Cristòfol Soler va dir a VilaWeb que Bauzá havia accedit al poder en un congrés sense debat programàtic i que ha fet un cop d'estat ideològic. Com ho veieu?

-És ver que va ser un congrés de persones, no ideològic. Va ser un congrés obert sense ponències polítiques, ni de programa, ni econòmiques... Es van triar les persones i hi havia dues línies. Llavors ja es presentava una batalla en aquests temes de la llengua i la identitat. En Bauzá va optar per la línia històrica de consens i per això molta gent li vam donar suport. Però després ha passat el que ha passat.

-S'ha fet córrer que voleu fer el pas a la Lliga Regionalista de Jaume Font i que per això dissentiu públicament. Deixareu el PP, si no canvien les coses?

-Només diu aquestes coses la gent

que no em coneix. Jo no m'he mogut mai del mateix lloc. Ja fa molts d'anys que defens aquestes qüestions dins el meu partit. I sempre he dit que estava orgullós de poder defensar aquestes coses amb total llibertat. Jo defens aquesta qüestió perquè hi crec. Perquè estic convençut que la majoria de gent pensa que la llengua és un valor que no podem perdre de cap manera. Jo no faig cap moviment pensant en tàctiques amagades. Em dol que es pugui pensar que és una estratègia. No, home, no! Forma part del meu convenciment i crec que faig allò que és correcte. isió especialment en un moment de dificultat, que és quan s'ha de fer el màxim esforç per a cercar el consens. No és moment de dividir la societat. consens. No és moment de dividir la societat. ■

José Ramón Bauzá , president del Partit Popular de les Illes Balears

“RETROSPECTIVA”

DE XAVIER LE ROY

24 FEBRER – 22 ABRIL 2012

FUNDACIÓ ANTONITÀPIES

Assumpció Maresma i Vicent Partal

Jordi Pujol: 'A Madrid tenen la sensació que han guanyat la batalla'

Cliqueu per veure el vídeo de l'entrevista completa a l'ex-president de la Generalitat.

El congrés de CDC que s'ha celebrat el 23, 24 i 25 de març ha donat un gir independentista al partit. Això demostra la centralitat que té l'independentisme en la societat catalana d'avui. Però dins de Convergència, per damunt de tot i tothom, ha estat l'expresident Jordi Pujol qui ha marcat el camí i qui fa pedagogia cap a l'estat propi.

'Em diuen que no ho digui, però jo i l'Espriu hem fracassat', explica l'ex-president Jordi Pujol mentre ens parla del seu últim volum de memòries i de com ha arribat al convenciment que la independència és allò que convé al país. Es mou amb habilitat i fent equilibris per dir allò que pensa sense fer nosa ni al president Artur Mas ni al seu partit. I encara que això el preocupi, no el priva pas de respondre amb franquesa: 'Ara m'és igual que em trobin estrany.

Ara faig allò que penso que he de fer, a la meua manera, sense que m'empenyin. Si a la meua edat dic què dic després d'haver dit la contrària, és perquè crec que ho he de fer. No cal que m'hi empenyin i, si jo he d'empenyer, ho faré al meu ritme.'

—Políticament reneix un altre Jordi Pujol...

—Ara sóc molt present per culpa de les memòries i d'alguna cosa més.

—A 'això' ens referíem, a l'altra cosa.

—Deixem-ho clar: jo vaig per lliure en aquest sentit i no he de comprometre ni el president, ni el govern, ni Convergència i Unió, ni el país. Quan vaig acabar de president em vaig prometre una cosa que m'agradaria haver complert: no fer nosa al president. Si li'n fes, faria un mal servei al país.

—Però vós sou un animal polític, i perdoneu l'expressió. Teniu la idea de la política per damunt de l'exercici de la presidència.

—Mireu, abans que polític sóc un enamorat del meu país, és la meua passió... Però també sóc unes altres coses, sóc europeista i un patriota europeu. Jo, personalment, he tingut la voluntat de construir un país, de construir Catalunya, però no ho hem fet prou bé.

—La relació amb Espanya?

—No em puc sentir tranquil de com han sortit les coses amb Espanya. Ells han evolucionat d'una manera hostil respecte a Catalunya. Històricament també ho havien fet, però durant algunes dècades, que jo he viscut en primera fila, va semblar que Catalunya podia ésser respectada sense que li seguessin l'herba sota els peus o li tallessin les ales.

—I no va ser així... Es podria dir, refent una frase que féu fortuna, que heu passat de ser el Bismarck d'Espanya al Bolívar de Catalunya?

—Diria que jo i també el catalanisme majoritari hem mirat de lligar el reconeixement del catalanisme com a nació amb l'encaix d'Espanya, però no ha anat bé. Espanya considera que està en condicions de residualitzar-nos i convertir-nos en no res.

—I això us acosta a Bolívar?

—No em feu respondre això. La gent diu que no ho he de dir, però he fracassat, l'Espriu ha fracassat. Jo ara votaria la independència.

—En el moment de la independència dels països bàltics vàreu dir que Lituània era Catalunya, però que Espanya no era Rússia...

—No, vaig dir que Espanya no era la Unió Soviètica o l'imperi rus.

—En el segon volum de les memòries expliqueu que parlant amb Milan Kucan de la independència d'Eslovènia, li vàreu dir: 'Facin què facin, ho han de fer de pressa i quan, passi no perdin el temps.'

—Això és veritat.

—Si nosaltres en tenim l'oportunitat els anys vinents, donaria el mateix consell?

—Sí, això segur. Però no hi hem de comptar gaire perquè Espanya té una història molt més llarga. Nosaltres en el moment de la transició també hauríem pogut collar més. No ho vam fer perquè a Catalunya, en els ambients polítics, no es volia. En el tema del finançament en Trias Fargas va ser l'únic que va dir que anàvem malament. Els únics que vam demanar més vam ser ERC i nosaltres. Però llavors érem molt febles, a Sau només érem quatre diputats del total. Ens podíem haver plantat

No em puc sentir tranquil de com han sortit les coses amb Espanya. Ells han evolucionat d'una manera hostil respecte a Catalunya. Històricament també ho havien fet, però durant algunes dècades, que jo he viscut en primera fila, va semblar que Catalunya podia ésser respectada.

i dir que això de l'Estatut us ho feu sols. Ho vam fer amb el tema lingüístic, que s'havia aprovar una cosa que estava molt malament i vam demanar de tornar a votar. En Trias Fargas va fer el millor discurs de la seva vida i va aconseguir que tots els partits canviessin el seu vot: això honora Trias Farga, però també tots els partits que van canviar el vot.

—Parlant de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), li sembla bé que els municipis facin un referèndum?

—Sí que em sembla bé, però tinc un referent que és el president de la Generalitat i el govern, i el parlament. Penso que el parlament amb una majoria parlamentària farà passos importants.

—I no pot tornar a passar que anem a poc a poc o que collem poc?

—Sí que pot tornar a passar. Però no podem continuar igual que els últims trenta o quaranta anys i això em sembla que ho tenen clar des del president, passant per Convergència i Unió, i m'agradaria creure que també una gran majoria del parlament que no fos inferior a la que va aprovar l'Estatut del 2006.

—Com us ho feu per no deprimir-vos quan veieu què ha passat amb les caixes?

—És que potser estic deprimat... Em sap molt de greu, molt, molt... Des de molt jove, quan tenia vint anys, una de les meves obsessions era refer la independència financera. Hi va haver un moment que va semblar que hi havia unes quantes iniciatives que podien donar un bon resultat,

però va acabar anant malament. Després d'allò es van conservar algunes coses importants, que eren les caixes, que a part del poder financer representaven un factor de cohesió del país i de distribució del poder de decisió del país. De tot el que va quedar, ara només hi ha el Banc de Sabadell, que és un bon banc, i la Caixa.

—Que també l'han festejat.

—No podem excloure que un dia hi hagi un atac contra el Banc de Sabadell o sobretot contra la Caixa, una entitat que sempre ha estat molt ben portada com ha demostrat amb aquesta tempesta. Ara, si entrés en alguna dificultat hauríem de patir.

—I aquesta potència econòmica no es pot recuperar? Aquests dies, amb la compra del BBVA, heu pensat en Banca Catalana?

—Ja ho explico al llibre, jo tinc el mocador a la tauleta de nit. Llegeixi els llibres d'en Cabana, que en sap molt, d'això.

— En Cabana em va dir que no hi ha cap dia que no pensi en Banca Catalana...

—I jo també.

—I què pensa?

—No hi insisteixin, no en parlaré... Sabeu què? Pensem en el futur, aquest últim volum es diu 'De la bonança a un repte nou...' Han estat uns quants anys bons, podem estar contents del que ha fet el país i cadascú de nosaltres. Ara, tenim un desafiament nou i ens hi hem d'encarar amb alegria i amb ganes. Sempre tens un racó trist, però no hem de ser ploramiques.

Nosaltres no podem fer massa castells a l'aire, però si que podem fer allò que deia el president lituà Landsbergis: fer les coses ben fetes i actuar amb mentalitat independent.

Cinc piulades a Jordi Pujol

VilaWeb fa arribar a l'ex-president les preguntes de cinc lectors, enviades via Twitter.

CDC reclama l'estat propi al seu congrés

Al congrés de Reus Convergència Democràtica de Catalunya va aprovar la necessitat de proclamar un estat propi com a objectiu de la seva política. Podeu llegir alguns dels articles publicats a VilaWeb sobre aquest congrés:

Artur Mas: 'Catalunya ha de tenir els mateixos poders que té qualsevol estat'.

Oriol Pujol vol liderar CDC perquè Catalunya avanci cap a l'estat propi.

Josep Rull, Ramon Tremosa, Agustí Colomines i Gerard Figueras parlen del paper de Convergència.

Sergi López: 'El 2014 és una oportunitat per sortir col·lectivament de l'armari'

'Visca la terra, visca els Països Catalans lliures i independents'

Clica per veure el discurs final de l'actor a l'Assemblea Nacional Catalana.

Entrevistem l'actor Sergi López, que va fer el discurs final de l'acte fundacional de l'Assemblea Nacional Catalana.

El dissabte 10 de març prop de set mil persones s'aplegaren al Palau Sant Jordi per assistir a l'acte de constitució de l'Assemblea Nacional Catalana. Els tres mil membres de ple dret van aprovar els estatuts, el reglament intern i el full de ruta cap a la independència, que preveu crear una majoria social per treballar per la independència i celebrar un referèndum el 2014.

-Com heu arribat a ser independentista?

-De manera natural... de petits, de jovenets, mon germà Ramon que és una mica més gran que jo, dos anys més gran, ja n'era. La pregunta em fa riure perquè és com si hagués entrat o com si fos d'una secta, i em fa gràcia. Jo

sóc independentista per un procés natural, perquè a casa ens sentíem catalans.

-Molta gent ha fet una evolució...

-Això que passa ara amb l'independentisme és que s'està manifestant més i que es perd la por de dir la paraula. Però, des de ben petit, sempre m'havia semblat que era com natural. Si parlem del poble... Sempre he sentit parlar del poble català. Recordo que era molt xinolis, molt xic, i no sé si vuit anys o poc més, que hi havia les samarretes aquestes amb un sol que deien 'Poble català, posa't a caminar'. Quan jo vaig néixer no va començar la història amb mi [riu], hi havia un llegat, la història

d'un poble que venia d'enrere, de més lluny. I trobava com una cosa natural que, si això és un país, havia ser independent.

-Serem independents el 2014?

-A mi m'és absolutament igual que sigui el 2014 o quan convingui. No sé com dir-ho. Jo m'ho prenc com el famós viatge a Ítaca. No perquè sigui el 2014 o el 2015, o perquè solucionem un tema econòmic, deixaré de reclamar poder viure la meva identitat lliurement. Persistiré passi què passi. Jo no tinc pressa. El 2014 és una oportunitat, no sols per aconseguir la independència, sinó per sortir col·lectivament de l'armari, per fer-se preguntes, per forjar una majoria sòlida. Tinc la impressió que hi ha molta gent

que és d'esquerres, de centre, i de dretes, que té la convicció que el poble català existeix i que som una nació.

-És optimista...

-Això del 'som una nació' és una manera de dir amb la boca petita que 'volem la independència'. Ara tenim l'oportunitat de dir-ho amb la boca més grossa i d'avançar sense complexos. No dubto que qui diu que 'som una nació' ho diu perquè pensa que som una nació incompleta. Si no, quin sentit té afirmar-ho? L'afirmació denota per si mateixa una necessitat de redefinir-se també legalment. Diem el contingut perquè ens falta la forma. Si ho afirmem, és perquè ens falta la forma que té

una nació normal, que és l'estat propi. Jo no crec que qui diu que som una nació ho digui perquè ja li sembla bé no tenir veu ni capacitat d'autogovernar-nos. A la Catalunya actual, si dius 'som una nació', no has acabat la frase sense afegir-hi 'sense estat'. No cal ser catedràtic per veure-ho.

-La vostra nació va de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó?

-Sí, és evident. Però és que això no t'ho pots inventar. La història és la que és, nosaltres som qui som, i som on som. Jo ara de cop no em puc inventar un país del no res.

Llegiu-ne l'entrevista sencera

Pere Cardús i Cardellach

Rafael Beneyto: 'El concert econòmic és l'única eixida de les finances valencianes'

La situació de les finances valencianes és crítica. Entrevistem l'analista financer Rafael Beneyto, que ha presentat un estudi publicat per la Fundació Nexe on afirma que l'única sortida d'aquest atzucac històric és el concert econòmic. Beneyto era un dels cinc experts als quals les Corts van demanar un informe sobre l'última reforma del sistema de finançament.

Les finances valencianes són actualment precàries. És culpa del balafament o d'un mal sistema de finançament públic?

–La primera causa de l'estat de l'economia valenciana és el mal finançament. Imputar l'endeutament al balafament podria explicar-se, si fóra d'unes xifres espectaculars. Però puc afirmar que tot l'endeutament de les empreses constituïdes per la Generalitat Valenciana per projectes com la Ciutat del Motor d'Alzira, el deute de la RTVV, el projecte cultural de Castelló de la Plana, els parcs temàtics o la Ciutat de les Arts, no supera els 4.500 milions d'euros. Són projectes pensats, en principi, per a millorar la imatge del país, però que han originat moltes operacions que han donat

peu a la corrupció, al finançament irregular..

–Aquesta situació porta el govern a demanar un nou finançament. A l'estudi, dieu que no n'hi ha prou.

–Mirat en perspectiva, el sistema de finançament del 2001 ja ens perjudicava. Analitzant les xifres, veiem que, de totes les comunitats autònomes que ja tenien transferida la sanitat, amb un mateix nivell competencial, el País Valencià era l'última comunitat en finançament per habitant. Quan es fa la reforma del finançament autonòmic, obra de l'ex-president Zaplana com a ministre, s'aprova un sistema que ens condemna a mantenir l'última posició en finançament per habitant.

Ara, quan ens prometen que el nou sistema que entra en vigor el 2009 tindrà en compte el creixement de població, es torna a demostrar, amb la primera liquidació, el 2011, que ens mantenim en la cua en finançament per habitant. Per tant, si amb dues reformes del sistema actual no hem aconseguit de millorar, res no fa preveure que això canvie en una situació d'involució econòmica. Hem de ser sensats a l'hora d'analitzar l'entorn i, si la discussió de la xifra va tenir molts inconvenients en aquelles negociacions, hem d'entendre que tornar a negociar pel sistema de descentralització probablement no ens durà enlloc.

–Quines opcions més hi ha?

–En la negociació amb totes les autonomies al Consell de Política Financera i Fiscal és impossible que es pugui obtenir res. Algú ha dit que en el tema autonòmic s'haurà de fer una segona transició, perquè no pot continuar la situació de cafè per tothom. Si es fa aquesta segona transició, caldrà estudiar un canvi de model per a determinades comunitats. És aquí on el País Valencià no pot perdre el tren perquè no pot passar més temps en una situació d'empobriment i de dèficit fiscal sostinguts. Així no podem continuar.

–Quin és el resultat del sistema de finançament actual?

–La despesa pública per habitant de la Generalitat Valenciana és, d'acord amb el seu pressupost, la més baixa de totes les comunitats autònomes: de 2.749 euros per habitant de mitjana, entre el 2002 i el 2009; en canvi, la mitjana de totes les comunitats, durant el mateix període, és de 3.522 euros per habitant. A Extremadura fou de 4.290 euros. Som al 78% de

la despesa mitjana. Per això no es pot afirmar que el País Valencià haja gastat més que els altres, sinó que ha recorregut a l'endeutament per culpa d'un finançament del tot insuficient.

–Costa de creure que Espanya acceptarà un canvi de model que li faria perdre recursos en favor del País Valencià.

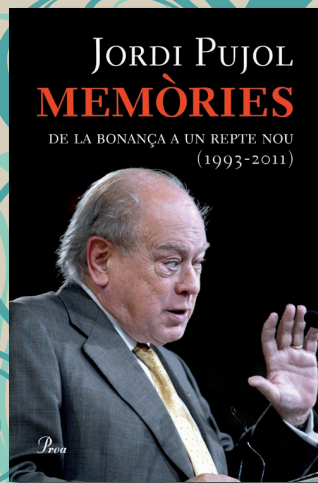
–El canvi de model, si més no en teoria, és més factible que no un augment gradual de la inversió per habitant. A quina comunitat autònoma de les més ben finançades dirà l'estat que li reduirà els recursos? A cap. La situació és sorprenent. Si el País Valencià tenia el 2002 el mateix PIB per càpita que Cantàbria, com és que rebia 388 euros menys per habitant? Si s'han de prestar els mateixos serveis i el nivell de riquesa és semblant, per què els ciutadans de l'estat no es tracten de la mateixa manera?

–Com es resol això?

–La meua proposta és que les comunitats amb més tradició autonòmica recaptin tots els recursos del seu territori i paguin tots els serveis bàsics i els de les seves competències. Si després d'això sobren diners, es defineix la solidaritat segons el nivell de PIB per habitant, que és la manera de calcular amb més precisió el nivell de riquesa. I aquesta aportació a la solidaritat s'ha de fer sempre de manera que no els faça perdre posicions. En el nostre cas, no haurem d'aportar res perquè som dels cuers de la llista. El concert econòmic és l'única sortida de les finances valencianes.

Llegiu-ne l'entrevista sencera

Aquest Sant Jordi l'encertaràs!

Messi: 234 gols

Contra qui els fa?

18		Atlètic de Madrid
14		Sevilla
13		Reial Madrid
12		Racing
10		Almeria
10		Osasuna

On els fa?

Lliga	153
Champions	49
Copa	19
Sc Espanya	8
Mundial de clubs	4
Sc Europa	1

Com fa els gols?

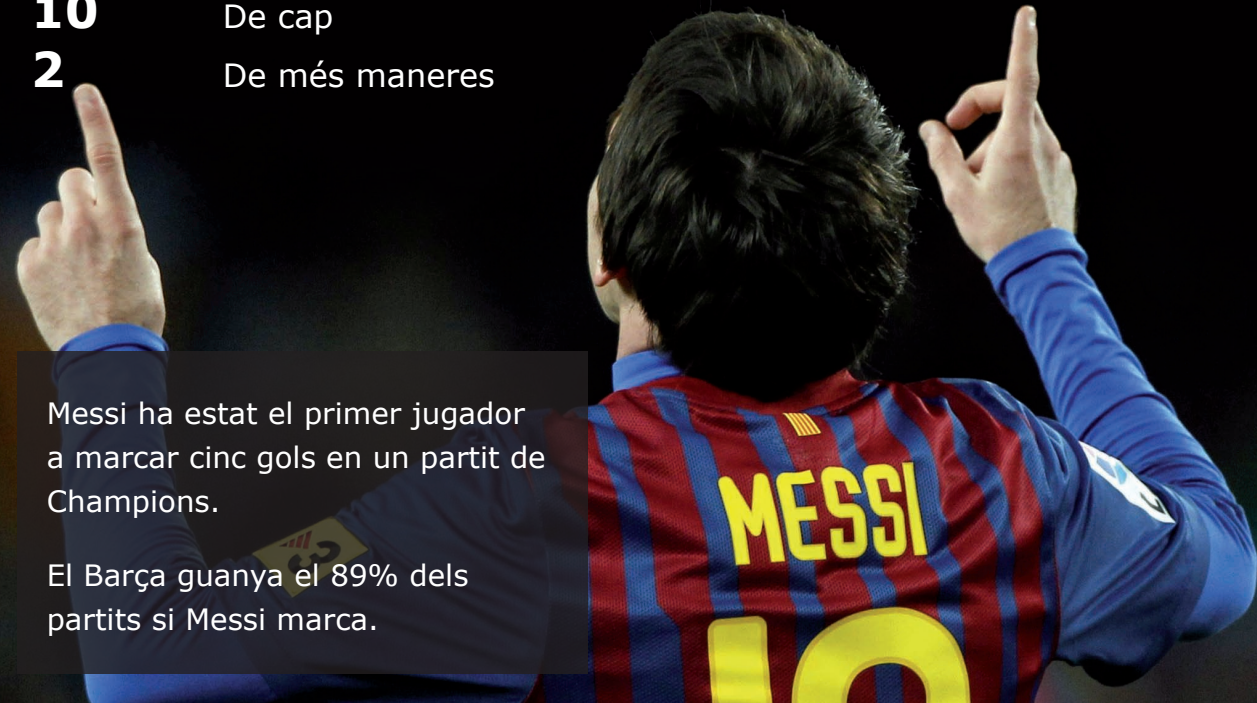
185	Cama esquerra
37	Cama dreta
10	De cap
2	De més maneres

Quants en fa per partit?

'Hat tricks'	15
Pòquers	2
Repòquer	1

Messi ha estat el primer jugador a marcar cinc gols en un partit de Champions.

El Barça guanya el 89% dels partits si Messi marca.

Vegeu el vídeo íntegre de la conversa d'Eudald Carbonell amb membres de +VilaWeb

Josep Casulleras Nualart

Eudald Carbonell

'El consum actual ens mena al caos'

Va conversar amb els membres de +VilaWeb, dins el cicle 'Implicats'.

Va parlar-hi del canvi climàtic, d'ètica científica, de crisi...

L'arqueòleg Eudald Carbonell creu que la nostra societat s'encamina a un col·lapse inevitable; que no tenim temps d'assimilar els canvis que produïm i que 'el consum exponencial convergent' ens mena al caos. La conversa va permetre de

saber l'opinió de Carbonell sobre el canvi climàtic, els límits ètics de la ciència reproductiva, el catalanisme, el futur de l'arqueologia...

Som en una situació d'acceleració, climàtica i social

'Els canvis climàtics són els que han produït les grans crisis i les grans extincions. Si no hi hagués hagut la caiguda de l'asteroide del Iucatan no existiríem, perquè encara hi hauria els dinosaures. En realitat, un canvi climàtic ens ha fet humans. Ara hi podem intervenir, accelerant els canvis. Som

molts al planeta. Si accelerem un canvi, com ens hi adaptarem? Un canvi és bo o és dolent? Molts canvis són bons, però has de tenir temps d'adaptar-t'hi. El problema que tenim ara és que aquests consums exponencials ens porten a una situació d'acceleració, tant climàtica com social. Aquests canvis ens porten al caos, perquè estan accelerats, no perquè siguin bons o dolents. Hem de ser capaços d'intervenir sobre els canvis. Si no, els canvis mateixos poden eliminar les poblacions que no s'adaptin. Ens podem extingir? Doncs sí. Passarà ara? Probablement, no.'

Vivim una situació de col·lapse

'Quan parlo de col·lapse parlo del que viu ara el món. Ja som en una dinàmica que ha fet que el consum exponencial convergent no és que no sigui sostenible, sinó que molt probablement ens conduirà al caos. Si vas pel carrer i t'empenyen et pots aguantar, perquè ets més o menys estable; si vas mig corrent, t'aguantaràs si ets àgil. Si vas corrent molt ràpid, cauràs, perquè la inèrcia que portes no t'aguantarà. Ara qualsevol cosa que ens toqui pot fer que el sistema no pugui mantenir les relacions econòmiques, socials, culturals, biològiques... i és molt probable que col·lapsi.'

Tindrem una caiguda demogràfica

'El consum exponencial ens porta a tenir telons d'Aquil·les molt grans, i debilitat estructural. Com més complexitat, més dificultat. A més, per metabolitzar la revolució científico-tècnica dels últims trenta anys tindrem una caiguda demogràfica. La revolució industrial comença a finals del segle XVIII i principis del XIX, i les guerres mundials triguen relativament poc a succeir. La Primera i la Segona Guerra Mundial són una fase de metabolització de la revolució industrial i del capitalisme. I la conseqüència va ser uns dos-cents milions de morts. Calculo que la metabolització de la revolució científico-tècnica serà del mateix ordre. És com funcionem els humans.'

Els valors són coses del passat

'Recordo que en Bernat Sòria, que fou ministre de sanitat, em va enviar un correu electrònic en què em preguntava, a propòsit del

debat sobre l'avortament: 'Eudald, quan podem dir que hi ha una vida: quan comença l'embrió i ja s'ha multiplicat, a les deu hores, més tard...?' Bé, això són uns límits que posem, i la vida té processos diferents: quan sabem parlar, quan tenim consciència, quan som formats, quan som independents del nostre entorn... I on és el límit ètic de les tecnologies reproductives per a nosaltres? Tindrem la barrera que des dels nostres conceptes ètics i morals s'hagi de tenir. Segurament d'ací a dos-cents anys la nostra forma d'entendre els límits serà una altra. Potser diran: 'Aquesta gent què deien, que no s'havia de modificar el cervell? Tan bé que va, un cervell modificat!' Penso que s'ha d'actuar amb consciència. Hem de passar dels valors a la consciència. Ara mateix si tinguéssim consciència podríem definir més bé tots aquests valors. Els valors són coses del passat. És una opinió que tinc com a evolucionista.'

Els polítics no ens portaran a un referèndum

'El procés per a decidir què ha de ser Catalunya és proposar a la gent què vol. Ha de ser molt clar i diàfan. I si en un referèndum la gent diu que majoritàriament vol un estat no hi ha res a discutir amb Espanya, amb Europa ni amb ningú. El catalanisme evoluciona. El meu catalanisme és federalista, ve de l'esquerra, de Pi i Margall, de tradició republicana. Hi ha gent sobiranista, independentista. Però tots formem part d'aquest gran conjunt. Els catalanistes som un correlació de forces. Què s'ha d'imposar? Allò que la gent decideixi. Si això a Espanya no s'entén és normal que la gent opti cada vegada més per la independència, perquè no se sent representada

per una situació de justícia respecte d'Espanya. Hi ha raons objectives. El procés el faran els polítics? No ho crec. Això ho ha de fer la societat. No podem esperar que els polítics ho facin. Ha de ser la gent que organitzi això. Ja es construeix una consciència. Sempre que es produeixen aquestes transformacions és important i obvi que hi hagi una majoria social. La majoria política no serveix, perquè seria una font de conflictes.'

És inconstitucional que un poble no es pugui autodeterminar

'No hem de ser més catalans o menys per una qüestió econòmica, sinó per una qüestió de consciència nacional. Si políticament tinguéssim gent potent en aquest país hauríem de convocar un referèndum, ho permeti la constitució o no. És un dret i s'ha de poder exercir. L'autodeterminació és universal i ningú no pot impedir-la per llei. El que és inconstitucional és que un poble no es pugui autodeterminar.'

L'arqueologia serà una disciplina molt futurista

'D'aquí a mil anys hi ha coses que els arqueòlegs ja no ens farà falta fer. Per exemple, tindrem els codis proteòmics i els codis genètics de totes les poblacions. L'arqueologia treballarà molt en la perspectiva de descobrir xarxes de coneixement científic; serà una disciplina molt futurista. Ara més que mai conservem moltes traces. Tenim material genètic d'animals extingits. La informació s'ha de saber utilitzar per al bon funcionament de l'espècie. Jo prefereixo que n'hi hagi molta que no pas que no n'hi hagi.' ■

Martí Crespo

Expedició a l'illa d'Alicia Rovira

Una vintena d'artistes i científics han visitat el remot atol del Pacífic on una catalana va sobreviure tres agònics anys

Island Seeker, Lucia Celeste i Piscis són els noms de tres embarcacions que l'1 de març van salpar del port mexicà de La Paz (Baixa Califòrnia) vers una destinació inusual: l'illa de Clipperton (o de la Passió), un atol minúscul a 1.280 km de la costa, sota sobirania francesa. L'expedició The Clipperton Project, formada per una vintena d'artistes i científics de vuit països i dirigida pel gibraltarenc Jon Bonfiglio, vol demostrar multidisciplinàriament i amb processos creatius el deteriorament dels ecosistemes marins. Els visitants es van estar a l'illa una setmana, els uns inspirant-se en aquell espai desolat i els altres investigant les característiques d'aquest medi particular, tan allunyat de la presència humana.

De fet, des que el rei Víctor Manuel III d'Itàlia va intercedir en el conflicte territorial entre Mèxic i França i va declarar el 1931 que Clipperton passava a dependre de París, aquest atol de 6 km², poblat únicament per crancs, ha tingut ben poques visites, a banda les patrulles de l'exèrcit francès. Han estat ben poques, sí, però força il·lustres: el 1938 hi va posar els peus el president nord-americà Franklin D. Roosevelt i el 1980, el mític capità Jacques-Yves Cousteau.

La tasca dels participants, sia en format científic (estudis ecològics, geològics i històrics), sia en format artístic (pintura, escultura, fotografia, film...), es mostrarà posteriorment, fins el 2015, en exposicions, festivals, museus i escoles de tot el món.

L'impulsor de l'expedició, Jon Bonfiglio, justifica l'elecció de Clipperton (que porta el nom del 'descobridor' de l'atol el 1705, el pirata i corsari anglès John Clipperton) tant per l'ecosistema, un dels més aïllats del món i que en fan un 'laboratori oceànic', com també per la rocambolesca història, en què tingué un paper important una catalana, Alícia Rovira.

Els oblidats de Clipperton

Alícia Rovira va néixer el 1888 al port de la ciutat de Veracruz. Filla petita de Petra Gómez i de Fèlix Rovira, un català que a mitjan segle XIX havia arribat a Mèxic, es va casar al principi del segle XX amb Ramón Arnaud, un oficial d'ascendència francesa que va rebre l'encàrrec del govern de Porfirio Díaz

Els supervivents de Clipperton, amb Alicia Rovira.

de traslladar-se a Clipperton com a governador per defensar-la dels nord-americans i dels francesos, que es disputaven l'illa amb Mèxic pels beneficis que donava l'explotació del guano. Entre el 1908 i el 1913, prop de cent habitants (homes, dones i infants) residien a l'illa i cada dos mesos un vaixell provinent d'Acapulco hi passava amb provisions. No obstant això, amb l'esclat de la revolució mexicana el servei es va suspendre i els habitants de l'illa foren abandonats.

El juny del 1914, quan molts habitants ja s'havien mort d'escorbut, els que restaven van tenir l'oportunitat d'abandonar l'illa a bord del vaixell de la marina dels Estats Units US Cleveland, que es va oferir a portar-los a Acapulco. A l'atol, hi sobreviuen una vintena d'homes, dones i infants. No obstant això, el governador militar de l'illa, Ramón Arnaud, va creure que no podia deixar l'illa sola i va considerar que l'evacuació no era necessària. Encara li restaven provisions per a cinc mesos i confiava que algun vaixell mexicà els assistiria més endavant.

El vaixell mexicà mai no va arribar. Però el 5 d'octubre de 1916 els habitants de l'illa van creure que havien vist una embarcació a l'horitzó. Arnaud va ordenar als seus homes, tret del farer Victoriano Álvarez, que agafessin una llanxa rudimentària per mirar d'arribar-hi, però va bolcar i tots els tripulants, amb el governador inclòs, van morir.

[Llegiu-ne l'article sencer](#)

Montserrat Serra

Especial llibres per aquest Sant Jordi

NOVES VEUS LITERÀRIES

Marina Espasa, 'La dona que es va perdre' (Empúries)

Blanca Llum Vidal, 'Homes i ocells' (Club Editor)

Adrià Pujol Cruells, 'Escafarlata d'Empordà' (Sidillà)

Tina Vallès, 'Un altre got d'absenta' (Labreu)

Jordi Nopca, 'El talent' (Labreu)

Max Besora, 'Vulcano' (Labreu)

Raül Garrigasait, 'El gos cosmopolita i dos espècimens més' (Acontravent)

Salvador Macip, 'Hipnofòbia' (Proa)

Muriel Villanueva, 'La gatera' (Premi Just M. Casero, Amsterdam)

Rafael Bernabeu, 'Branko, el Dàlmata' (Ed. 1984)

M. Dolores Millat, 'Quirat i mig' (Ed. 1984)

HETERODOXA GENERACIÓ DELS SETANTA

Biel Mesquida, 'Llefre de tu' (Club Editor)

Robert Saladrigas, 'L'estiu de la pluja' (Edicions 62)

Jaume Cabré, 'Jo confesso' (Proa)

Jordi Coca, 'En caure la tarda' (Edicions 62)

Isabel-Clara Simó, 'Un tros de cel' (Bromera)

Olga Xirinacs, 'La inundació' (Cossetània)

AUTORS AMB ALTRE OFICI

Lluís Llach, 'Memòria d'uns ulls pintats' (Empúries)

Raül Romeva, 'Sayonara Sushi' (Rosa dels Vents)

Ada Parellada, 'Sal de vainilla' (Columna)

DE LA GENERACIÓ 'ENTREPÀ' SI FA NO FA

Imma Monsó, 'La dona veloç' (Premi Ramon Llull, Planeta)

Empar Moliner, 'La col·laboradora' (Columna)

Joan Carreras, 'Carretera secundària' (Proa)

Joan-Daniel Bezsonoff, 'La melancolia dels oficials' (Empúries)

Silvestre Vilaplana, 'El quadern de les vides perdudes' (Bromera)

Joan Barril, 'El caçador d'ombres' (Edicions 62)

Pius Alibek, 'El dol del quetzal' (Columna)

Josep M. Cervera, 'Elles són la meva sort' (La Campana)

Xavier Bosch, 'Homes d'honor' (Proa)

ELS CONTES DESPRÉS DE MONZÓ

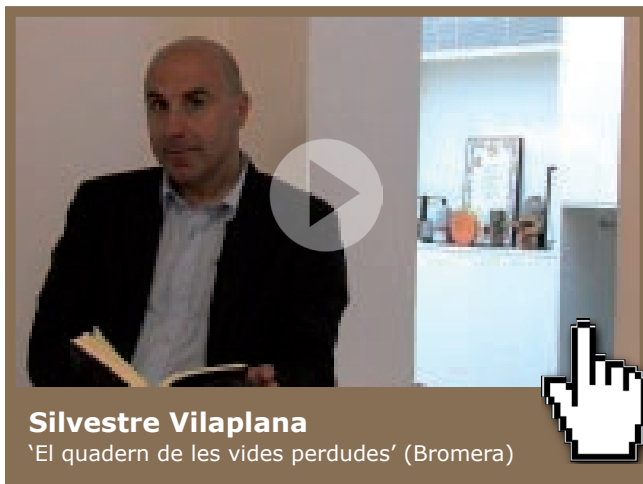
Francesc Serés, 'Mossegar la poma' (Quaderns Crema)

Ramon Erra, 'La vida per rail' (Premi Mercè Rodoreda, Proa)

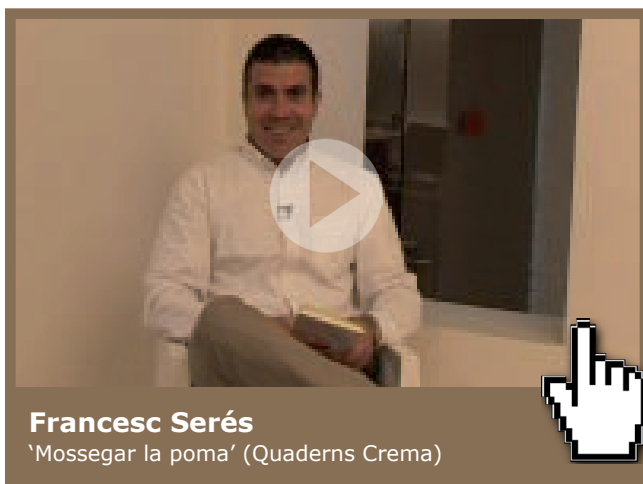
Empar Moliner

'La col·laboradora' (editorial, Columna)

Silvestre Vilaplana

'El quadern de les vides perdudes' (Bromera)

Francesc Serés

'Mossegar la poma' (Quaderns Crema)

TRADUCCIONS

Jonas Jonasson, 'L'avi de cent anys que es va escapar per la finestra' (La Campana)

Erri De Luca, 'Els peixos no tanquen els ulls' (Bromera). Traducció Anna Casassas

E.L. Doctorow, 'Tot el temps del món' (Edicions de 1984) Traducció Maria Iniesta i Julià de Jòdar

Paul Harding, 'Llauners' (Edicions de 1984) Traducció Maria Iniesta

Jennifer Egan, 'El temps és un cabró' (Premi Pulitzer 2011, Edicions de 1984) Traducció Carles Miró

Franco Vegliani, 'La frontera' (Edicions de 1984) Traducció Anna Casassas

Sándor Márai, 'Alliberament' (Empúries). Traducció Jordi Giné de Lasa i Imola Szabó

Anaïs Nin, 'Dins d'una campana de vidre' (La-breu). Traducció Ferran Ràfols

Marcel Proust, 'A l'ombra de les noies en flor, I' (Viena). Traducció Josep Maria Pinto

Ralph Ellison, 'Un home invisible' (Quaderns Crema) Traducció Dolors Udina

Allan Bennett, 'Amb una mà al davant i l'altre al darrere' (Empúries)

Paul Auster, 'Diari d'hivern' (Edicions 62)

Kevin Canty, 'Tot' (Empúries) Traducció Josefina Caball

Alexandre Dumas, 'La dama de les camèlies' (Adesiara) Traducció Lídia Anoll

Laurinet Binet, 'HHHH' (Club Editor)

David Grossman, 'Caigut fora del temps' (Edicions 62). Traducció Roser Lluch

Hiromi Kawakami, 'Abandonar-se a la passió' (Quaderns Crema) Traducció Maria Bornas Montaña

Oscar Wilde, 'El crim de Lord Arthur Savile' (Quaderns Crema) Traducció Jordi Larios

Joseph Roth, 'Job. Història d'un home senzill' (L'Avenç) Traducció Judith Vilar

Irène Némirovsky, 'Les mosques de tardor' (La Magrana)

Honoré de Balzac, 'El coronel Chabert' (L'Avenç). Traducció Josep M. Muñoz

Fiódor Dostoievski, 'Memòries de la Casa Morta' (Adesiara). Traducció de Jaume Creus

Ramon Erra

'La vida per rail' (Premi Mercè Rodoreda, Proa)

DEL MITE LITERARI DE LA GUERRA DEL 1936-39

Sebastià Alzamora, 'Crim de sang' (Premi Sant Jordi, Proa)

Valentí Puig, 'Barcelona cau' (Proa)

Antoni Vives, 'Les banderes de l'1 d'abril' (La Magrana)

Sebastià Alzamora
'Crim de sang' (Premi Sant Jordi, Proa)

INTRIGA A VESSAR

Pau Vidal, 'Fronts oberts' (Premi Marian Vayreda, Empúries)

Albert Villaró, 'L'escala del dolor' (Columna)

Ferran Torrent, 'Ombres en la nit' (Columna/Bromera)

Agustí Vehí, 'Quan la nit mata el dia' (Premi Crims de Tinta, La Magrana)

Salvador Balcells, 'Dur de pair' (Meteara)

Sebastià Bennasar, 'La mar no sempre tapa' (Moll)

Nil Barral, 'El Picasso desconegut' (Amsterdam)

Christian Garcin, 'Desapareixen dones' (Club Editor) Traducció David Ilig

Maurizio Giovanni, 'La primavera del comissari Ricciardi (La Campana) Traducció Anna Casasas

Petros Màrkaris, 'Amb l'aigua al coll' (Tusquets)

Henning Mankell, 'Un àngel impur' (Tusquets)

Asa Larsson, 'Fins que passi la teva fúria' (Columna)

Valentí Puig
'Barcelona cau' (Proa)

Antoni Vives
'Les banderes de l'1 d'abril' (La Magrana)

ASSAIG I DIVULGACIÓ

Michel Onfray, 'Les radicalitats existencials' (Edicions de 1984). Traducció Anna-Maria Corredor

Narcís Comadira, 'Les paraules alades' (Empúries)

August Rafanell, 'Notícies abans d'ahir' (Acontravent)

Jaume Vicens Vives, 'Espanya contemporània (1814-1953)' (Quaderns Crema)

Josep Antoni Pozo González, 'La Catalunya antifeixista' (Dau)

Joan Fuster, 'Obra Completa' vol. 2 i 3 (Ed.62)

Vicenç Altaió, 'Un sereno al cementiri de l'art' (Edicions Poncianes)

Salvador Dalí, 'La femme visible' (Andana). Traducció d'Enric Casasses

Més d'un autor, 'Escriure després' (Lleonard Muntaner). A cura d'Arnau Pons

John Berger, 'Maneres de mirar' (Edicions de 1984) Traducció Montse Basté

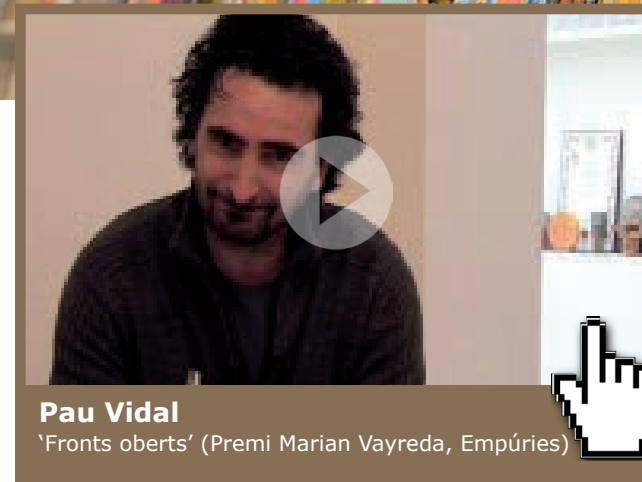
Xavier Rius Sant, 'Xenofòbia a Catalunya' (Edicions de 1984)

Arcadi Oliveras, 'Diguem prou!' (Angle)

Borja Antela-Bernández i Jordi Vidal, 'A l'atac! Grans batalles de la història antiga d'Europa i el Pròxim Orient' (La Magrana)

Més d'un autor, 'Els pobles perduts. 30 indrets oblidats de Catalunya' (Edicions Sidillà)

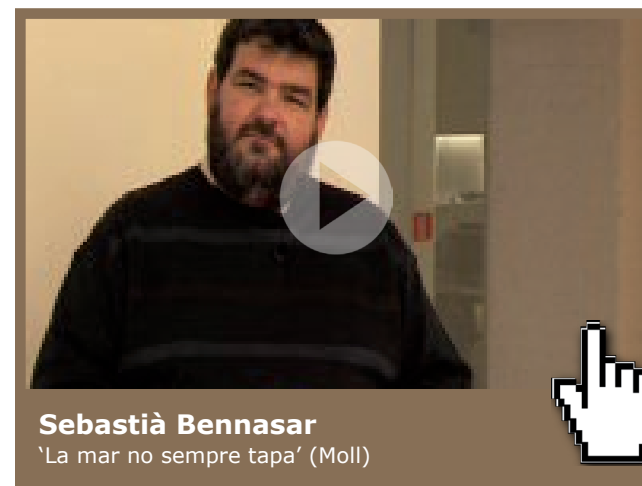
Lluís Costa, 'La llumenera de Nova York' (Llibres de l'Índex)

Pau Vidal
'Fronts oberts' (Premi Marian Vayreda, Empúries)

Albert Villaró
'L'escala del dolor' (Columna)

Sebastià Bennasar
'La mar no sempre tapa' (Moll)

LITERATURA I/O PERIODISME

Carles Porta, 'Fago' (Premi de periodisme Josep M. Huertas Claveria, La Campana)

Francesc Canosa, 'Entre el sabre i la bomba' (Acontravent)

Montserrat Roig, 'Diari d'uns anys (1975-1981)' (Acontravent)

Gabriel Galmés, 'Vull una estàtua eqüestre' (Quaderns Crema)

Josep Maria Espinàs, 'Entre els lectors i jo' (La Campana)

Julià Guillamon, 'Continuar el combat' (Club Editor)

Jordi Panyella, 'Fèlix Millet, el gran impostor' (Angle)

Elisabet Pedrosa, 'El meu amor sikh' (Ara Llibres)

FENT MEMÒRIA

Jordi Pujol, 'Memòries (1993-2011)' (Proa)

Rafel Nadal, 'Quan érem feliços' (Premi Josep Pla, Destino)

Neus Català i Carme Martí, 'Un cel de plom' (Amsterdam)

Pietro Citati, 'Kafka' (Quaderns Crema). Traducció d'Anna Casassas

Josep Piera, 'El somni d'una pàtria de paraules' (Premi Mancomunitat de la Ribera Alta, Bromera)

Joan Fuster. Correspondència amb Max Cahner (3i4)

Llorenç Villalonga i Baltasar Porcel, 'Les passions ocultes' (Edicions 62)

Enric Satué, 'Cròniques de disseny amb gust de menta, xocolata o vainilla' (3i4)

CLÀSSICS BEN CLASSICS

'Saviesa grega arcaica' (Adesiara) A cura i traducció Jaume Pòrtulas i Sergi Grau

Plaute, 'Els bessons' (Adesiara). Traducció Esther Artigas

Homer, 'Odissea' (Proa) Traducció Joan F. Mira

Bernat Metge, 'El somni' (Barcino) Versió d'Alba Dedeu

Arnau de Vilanova, 'Tractat sobre l'amor heroic' (Barcino) A cura de Michael McVaugh i Sebastià Giralt

Lorenzo Valla, 'La falsa i inventada donació de Constantí' (Adesiara). Traducció Alejandro Coroleu

I ELS CLÀSSICS CATALANS MODERNS

Ferran Soldevila, 'Hores angleses' (Adesiara)

Santiago Rusiñol, 'Tots els monòlegs' (Adesiara)

Joaquim Ruyra, 'Narracions' (Labutxaca). A cura de Toni Sala

Eugeni d'Ors, 'Gualba la de mil veus' (Quaderns Crema)

Josep Maria de Sagarra, Obra Completa vol. 19. Teatre (3i4)

Josep Martí i Folguera, 'Lo caragirat' (Arola)

Sebastià Juan Arbó, 'Notes d'un estudiant que va morir boig' (Club Editor)

POESIA

Albert Roig, 'La tempesta' (Premi de Poesia Jocs Florals, Edicions 62)

Francesc Garriga, 'Ragtime' (Premi Cavall verd, Labreu)

Josep Pedrals, 'El romanço d'Anna Tirant' (Labreu)

Andreu Subirats, 'Galtes de perdiu (poesia 1986-2010)' (Labreu)

Quim Espanyol, 'Nadir i altres nits' (Edicions de 1984)

J.V. Foix, 'Sol i de dol' (Quaderns Crema)

Paul Verlaine, 'Homes' (Labreu) Traducció Jordi Llovet

Óssip Mandelstam, 'Armènia en prosa i en vers' (Quaderns Crema) Traducció Helena Vidal

Narcís Comadira, 'Lent' (Empúries)

Celdoni Fonoll, 'Abril florit' (Cossetània)

Marcel Riera, 'Llum d'Irlanda' (Premi Carles Riba, Proa)

Jordi LLavina, 'Vetlla' (Premi Vicent A. Estellés, 3i4)

AMB MÚSICA

Martí Sales, 'Ara és el moment. Breu crònica oral dels indis catalans' (Amsterdam)

Elisenda Soriguera, 'Els Amics de les Arts. Espècies per catalogar. El llibre' (Cossetània i Enderrock)

Gerard Quintana amb fotos de David Julià Marquet, 'Més enllà de les estrelles' (Rosa dels Vents)

EDITORIALS

- **Acontravent**
- **Adesiara**
- **Alrevés**
- **Andana**
- **Angle**
- **Amsterdam**
- **Ara Llibres**
- **Arola**
- **Barcino**
- **Bromera**
- **Columna**
- **Cossetània**
- **Dau**
- **Club Editor**
- **Destino**
- **Edicions 62**
- **Edicions de 1984**
- **Edicions Poncianes**
- **Empúries**
- **Labreu**
- **L'Avenç**
- **Labutxaca**
- **La Campana**
- **La Magrana**
- **Leonard Muntaner**
- **Llibres de l'Índex**
- **Meteora**
- **Moll**
- **Planeta**
- **Proa**
- **Quaderns Crema**
- **Rosa dels Vents**
- **Sidillà**
- **Tres i Quatre**
- **Tusquets**
- **Viena**

(Cliqueu per anar a la web de les editorials)

Montserrat Serra

Joan Sales i l'aventura humana

Ha començat la celebració del centenari del seu naixement. En parlem amb Maria Bohigas, Xavier Pla i Quim Torra

Enguany fa cent anys del naixement de Joan Sales, un personatge fonamental de la nostra cultura: ànima de Club Editor, va publicar l'obra de Mercè Rodoreda, de Llorenç Villalonga, de Blai Bonet i de molts més; també va escriure la novel·la 'Incerta glòria', considerada una de les millors novel·les catalanes del segle XX, i la primera que va presentar la guerra del 1936-1939 des de la banda dels vençuts. En aquest context, Òmnium Cultural de Girona ha inaugurat el cicle de col·loquis 'Joan Sales. Homenatge Nacional' (#sempreSales), que inicia un programa de celebracions que encara no està tancat.

Sales, un mosaic

Hem preguntat a tots tres protagonistes: De tots els aspectes de la vida i l'obra de Joan Sales, amb quin us quedaríeu si n'haguéssiu de triar un?

Maria Bohigas: 'Em quedaria amb ell. Amb l'home que els suma a tots. Amb aquell cor intel·ligent.'

Quim Torra: 'Destaco de Sales la seva visió global dels països catalans i el seu esperit de defensa d'una literatura viva i apassionada, en combat contra els «òrsides».'

Xavier Pla: 'Per Sales, la guerra es l'esdeveniment cabdal de la seva vida. La guerra el fa escriptor. Pelegrí entre les ombres, a la recerca d'una glòria eterna, Sales fa la impressió de no haver donat mai per acabada la guerra, de no haver tornat mai del seu exili, d'haver passat definitivament "a l'altre costat" i haver conservat un particular sentiment d'estranyesa. Potser per això la seva novel·la s'omple de "fantasmes metafísics", com dirà Joan Fuster, i proposa una visió global de l'aventura humana.'

La celebració del centenari de Joan Sales és especialment important per aprofundir i difondre el personatge i la seva obra, avui encara poc coneguts pel gran públic. Quim Torra, responsable de l'editorial Acontravent considera Joan Sales 'una de les figures més importants de la cultura catalana contemporània: pel seu compromís amb la llengua i amb la pàtria.' De fet, Sales i 'Incerta glòria' s'han posat en valor per la crítica desde fa pocs anys. I, com ha passat en altres casos, ha estat l'èxit a fora que ha fet rellegir l'obra a dins. Així, quan el 2007 l'editorial francesa Tinta Blava va publicar 'Incerta glòria' (amb pròleg de Juan Goytisolo i epíleg de Xavier Pla), el diari Le Monde i la revista Esprit van fer-ne crítiques molt elogioses. De retop, aquí se'n va renovar l'interès (i Club Editor va publicar-ne la novena edició). També arran d'aquest fet, a principis del 2009 Xavier Pla va coordinar dues jornades sobre la novel·la a la Pedrera, que es van estructurar en quatre taules rodones sostingudes per tretze convidats.

I Xavier Pla, professor de literatura de la UdG i crític literari, explica: '«Incerta glòria» és una novel·la que pretén mostrar la guerra en tota la seva complexitat moral, evitar visions maniquees o dogmàtiques, i ho vol fer des d'una incòmoda visió nacionalista catalana i, per tant, republicana. Però, a la vegada, catòlica, la qual cosa permet a l'autor denunciar amb igual virulència tant els feixistes com els anarquistes i sostenir una fonamentada crítica a les ideologies en pro de la reconciliació col·lectiva. A més de tot això, les seves diverses trames narratives constitueixen una gran novel·la clàssica sobre l'amor i la guerra, sobre la joventut i

la maduresa, sobre la guerra i la revolució, sobre tres homes enamorats d'una mateixa dona. I sense oblidar un dels més intensos "memento mori" de la literatura catalana sobre l'afusellament del president Lluís Companys.'

Per l'editora Maria Bohigas, néta de Sales i actual responsable de Club Editor, els camins per a conèixer més a fons el Club Editor travessen les 'Cartes a Màrius Torres', que també permeten d'endinsar-se en el pensament de Joan Sales. També recomana de llegir les obres principals de l'editorial: les de Mercè Rodoreda, Llorenç Villalonga, Blai Bonet i Xavier Benguerel; i encara, el volum de l'Epistolari Rodoreda-Sales i del pròleg del llibre de Joan Coromines, 'Lleure i converses d'un filòleg'.

Però el cicle només és l'inici d'altres actes, la majoria dels quals encara no s'ha donat a conèixer. Sí que se'n coneixen dos de fonamentals: Xavier Pla és el responsable del congrés internacional sobre Joan Sales que prepara la Universitat de Girona amb col·laboració amb la Institució de les Lletres Catalanes i que se celebrarà a la tardor. Aquest és serà el gran esdeveniment acadèmic dins els actes de celebració del centenari de Joan Sales.

L'altre esdeveniment important serà la biografia. Segons que ha explicat Maria Bohigas a VilaWeb, pel mes de novembre, Club Editor publicarà una biografia de Joan Sales, escrita per Montserrat Casals. L'autora fa set anys que treballa a temps complet en l'arxiu privat de Joan Sales. D'aquest treball de recerca n'ha aparegut una gran quantitat d'obra inèdita que Club Editor anirà publicant en nous volums, a partir del 2013. ■

Tísner-Calders-Sales

Enguany les institucions volen celebrar un triple centenari: Tísner-Calders-Sales, però encara és hora que n'hagin de presentar el calendari d'actes. Sembla que el Departament de Cultura, la Institució de les Lletres Catalanes (ILC), el CoNCA, l'Arts Santa Mònica, l'Institut Ramon Llull i l'ICUB sumaran esforços i que el 3 de maig faran un 'acte de govern', que encara no han definit.

Segons les fonts consultades, el pressupost serà molt modest, en algun cas purament simbòlic: l'ICUB tan solament destinarà 50.000 euros al triple centenari. Entre els actes confirmats, el 14 d'abril la ILC proposa una taula rodona al voltant de les tres figures literàries. I a la tardor es farà un simposi acadèmic sobre Tísner, Calders i Sales que realitzarà la Universitat Autònoma de Barcelona amb la col·laboració de la Fundació Tàpies, del 13 al 17 de novembre.

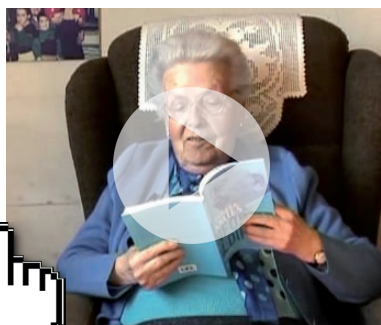
També ben aviat es presentarà una exposició itinerant organitzada i produïda per la ILC, 'Escriure en temps difícils', sobre Avel·lí Artís-Gener, Pere Calders, Josep Ferrater Mora i Joan Sales. Serà itinerant per biblioteques i centres culturals a partir de mitjan de maig. I l'Ateneu Barcelonès també al maig presentarà un cicle de conferències i lectura de textos sobre els mateixos quatre autors.

Ramon Erra

Teresa Pàmies a cadascú el que sigui seu

L'escriptora Teresa Pàmies va morir el dia tretze de març a noranta-tres anys.

Us n'ofereim l'obituari que en va fer Ramon Erra al seu bloc 'El camp de l'Erra'.

Vegeu el vídeo de la sèrie Escriptors TV, emès l'abril del 2009, Pàmies llegeix alguns fragments del llibre, triats per ella mateixa.

Si em demanen quins són els meus referents literaris no dic mai la Teresa Pàmies, no em surt mai de citar alguna de les moltes obres que va escriure aquesta dona...

Potser he fet tard; fa una setmana va morir a Granada, la bella Granada. No la cito, la Pàmies, perquè és d'aquelles autores que 'vaig haver de matar' per créixer. No sé si això és dir molt o és dir poc, no ho sé. La qüestió és que en aquella època que al nostre voltant només sentíem dir les coses a mitges i, com aquell qui diu, encara rèiem amb els 'pallassos de la tele', hi havia una gent que parlava clar, que explicava una història diferent, uns que ja 'venien d'abans', d'abans de la guerra, s'entén. Que havien perdut, havien marxat i ara havien tornat. I parlaven clar. Tota aquesta història la vaig llegir als llibres de la Pàmies: 'Testament a Praga', 'Quan érem capitans', 'Va ploure tot el dia'... Al meu cercle ens els passàvem, aquests llibres. Un dia, jo tenia setze anys, vaig llegir un recull que es deia 'Matins de l'Aran', també de la Teresa Pàmies. Sé que me'l vaig

llegir dos cops. Què tenia aquell llibre? Tenia, penso, la màgia de la persona que va pels llocs, observa i després ho explica. Jo encara no havia descobert Pla, però per dins ja devia covar unes ganes de voler fer una mica com el Pla (ja em perdonareu), i aquell llibre em va ensenyar el camí. Només recordo -a part del bon gust que em va deixar- un comentari sobre un cafè que es va prendre la Teresa a Arties, crec, un matí que es va llevar amb mal de cap. És un d'aquells detalls que vaig llegir fa gairebé trenta anys i encara el recordo (segurament desenfocat). De seguida van venir uns anys de molt desprestigi per qualsevol cosa que fes una mica de tuf de comunisme i, injustament, vam ficar-ho tot en el mateix sac. Després van venir d'altres lectures, d'altres experiències, i els llibres de la Pàmies semblaven una cosa una mica anacrònica, com les coses de la iaia que guardàvem en un calaix del trinxant. Ara, després de la seva mort, he pensat que tenia un deute amb ella -com el que tinc amb tots els autors que m'han anat alimentant l'afició a llegir. ■■

Aquesta oferta ressalta
per sobre de totes les altres:

si es la **1era. vegada**
que compres
a **Capraboacasa**
tens el

5%
dte.*

*En el total de la teva compra, sigui quin sigui el seu import.

Promoció vàlida
fins al 22/04/12

Martí Crespo

La 'revolució' d'internet

Ja fa un any que van esclatar les revoltes que hem acabat anomenant primaveres àrabs. Però en podríem haver dit primaveres de Twitter, o de Facebook o de SMS, pel pes preponderant que hi van tenir les xarxes socials, a l'hora de convocar, organitzar i mobilitzar la gent en favor d'un canvi polític.

La primavera àrab feia temps que es covava, abans i tot de les eines 2.0. Ho explica bé la periodista Lali Sandiumenge al llibre 'Guerrillers del teclat. La revolta dels bloguers àrabs des de dins' (la Magrana, 2012). Des que va aterrar al Caire amb la família, el 2004 (just quan internet començava a penetrar significativament al Magrib), es va sentir atreta per una incipient comunitat bloquista que parlava i actuava amb uns altres termes a l'Egipte de Hosni Mubàrak. Per primera vegada, el control de la informació i l'opinió pública s'escapava de les mans dels règims autocràtics àrabs que ho combatien amb detencions i tortures, censura de continguts i, en última instància, la desconnexió de la xarxa internètica i telefònica. Però ja era massa tard.

Aquella incipient generació de

blocaires egipcis, que la periodista catalana va conèixer i tractar personalment entre els anys 2004 i 2007, va saber subvertir el llenguatge oficial i mostrar la realitat del país des d'un punt de vista molt diferent dels règims. Amb la cadena panàrab al-Jazeera, la generació d'activistes digitals s'ha dedicat a trencar tabús i a obrir esclatxes en l'estricta control de la informació a la regió. I molts ho han pagat amb tortures i abusos policíacs, com en dona compte l'observatori internacional Threatened Voices del bloc Global Voices. O Sandiumenge mateix, atès que alguns dels blocaires amb qui va parlar són ara mateix a la presó, encausats per la junta militar que tutela la transició des de l'esclat de la revolta.

'Hi ha una certa decepció respecte del que passa ara', explica la periodista: 'És cert que és una

transició, i una transició demana molts anys i molta feina i, per tant, no es pot valorar encara el procés actual. Però les coses avancen i ja veurem cap on ens porten. La gran feina dels blocaires i dels activistes a la xarxa i a la plaça de Tahrir al Caire és actualment lluitar contra la junta militar, perquè cedeixi el poder a l'autoritat civil.' I ja s'han aconseguit algunes coses, comenta l'autora. Per exemple, les eleccions presidencials seran al final de maig o juny, tot i que la junta militar les volia fer el 2013. 'El que és terrible', afegeix, 'i no és el cas dels blocaires detinguts, que sols en són un símbol, és que es calcula que hi ha quinze mil civils processats ara mateix en tribunals militars per temes de llibertat d'expressió o de protestes al carrer. La junta militar ara mateix comet crims i no sembla que tingui intenció de retre comptes més tard. Hi ha molts

abusos, com els tests de virginitat a les dones, que teòricament no s'haurien d'haver produït en una era post-Mubàrak i revolucionària com aquella.'

Però la xarxa, i indiscutiblement les xarxes socials, han obert una esclatxa a la regió. Sandiumenge no sap ben bé cap on anirà la transició egípcia, però té clar que sense internet potser sí que hi hauria hagut revolució, però no ara ni tan de pressa: 'Evidentment, la xarxa va tenir molta importància en la revolució egípcia en l'àmbit de la coordinació, l'organització i la mobilització, però crec que la feina de tota aquesta generació digital des de l'any 2004 ha estat fonamental per a crear la cultura de politització i de mobilització que va esclatar ara fa un any. És un dels elements, però no l'únic, que ha permès d'arribar fins aquí.'

Per primera vegada, el control de la informació i l'opinió pública s'escapava de les mans dels règims autocràtics àrabs

Martí Crespo

Windows (en) català

L'associació Softcatalà ha presentat un programa que facilita la catalanització del sistema operatiu Windows i ajuda a visibilitzar encara més el català a internet

L'octubre de 1992, a petició del Programa d'Informàtica Educativa de la Generalitat de Catalunya, l'empresa Microsoft va fer el primer pas cap al català amb la traducció del seu producte estrella, el sistema operatiu Windows 3.1. Durant aquella mateixa dècada, els catalanoparlants que ja disposaven d'ordinador podien utilitzar-lo en la seva llengua tant si feien servir el programa desenvolupat per Bill Gates i companyia com si hi tenien instal·lada alguna distribució de GNU/Linux o el sistema Macintosh. En aquest últim cas, Apple va deixar d'actualitzar la versió catalana a partir del Mac OS 9, una decisió justificada parcialment per les generoses subvencions que el govern català va concedir a Microsoft per continuar traduint el Windows. El parèntesi d'Apple es va començar a tancar fa un any, amb la traducció del sistema operatiu per a aparells mòbils iOS, i s'ha completat fa tan sols un mes amb la inclusió per defecte del català a l'última versió de Macintosh.

La presència del català als sistemes operatius amb més penetració al mercat, doncs, és una realitat des de fa un parell

de dècades. Però en el cas de Windows, el que té més volum d'usuaris, hi ha hagut alguns factors que han anat en contra de la màxima difusió de les seves versions catalanes. Per l'associació Softcatalà, la política seguida per Microsoft aquests últims anys de traduir els seus productes en català (entre més llengües) per mitjà de pedaços instal·lables damunt les versions principals (en anglès, en espanyol...) n'ha impedit un ús més alt. I és que tenir aquest sistema operatiu i el programari en català, considera l'entitat de referència en la traducció i difusió de programari en català, no és fàcil ni ràpid: cal localitzar la web des d'on baixar els paquets d'idioma, elegir-ne correctament les versions i, en alguns programes concrets, haver d'accedir a la configuració.

Aquest procés extra i feixuc per a l'usuari, quasi de militància, no es dona actualment ni als ordinadors amb el Mac OS X ni a les distribucions de GNU/Linux on, quan es defineix el català com a llengua del sistema, automàticament la interfície ens apareix en aquest idioma. Uns quants voluntaris de Softcatalà, conscients d'aquest problema, van començar a rumiar l'any passat la

manera d'afavorir la catalanització del Windows i les seves aplicacions més significatives. Fruit de sis mesos de feina acaben de presentar el Catalanitzador, una eina que facilita i automatitza al màxim tot el procés: en quatre passos, el programet instal·la els paquets oficials d'idioma del Windows XP, Vista i 7; del Microsoft Office 2003, 2007 i 2010, i del navegador Internet Explorer 6, 7, 8 i 9, a més de configurar el català com a llengua del sistema i d'escriptura.

Els programes que depenen de la configuració d'idioma del sistema també canvien al català, com el GIMP, Picasa, Google Earth i els navegadors Chrome i Firefox. I és que, a més de facilitar la tasca als usuaris, el grup de Softcatalà rere el projecte ha desenvolupat el Catalanitzador amb la voluntat de capgirar una dada negativa: tan sols el 15% dels catalanoparlants tenen actualment l'ordinador en català o naveguen amb eines configurades en aquesta llengua. Si es fa servir més el Windows catalanitzat, pensen, 'es podrà canviar de manera significativa i mesurable la presència i visibilitat del català a la informàtica i internet'.

Març 2012

1

Sarkozy, favorable a l'acostament de presoners bascos

Les similituds entre Catalunya i Escòcia, explicades per Tremosa a la BBC

Joan Herrera: 'ICV pot ser el punt de trobada entre independentistes i federalistes'

Escridassada a Rita Barberà en la primera mascletada

Rasquera vol impulsar el cultiu de marihuana

2

La majoria de catalans votaria a favor de la independència

Lectura col·lectiva de 'Nosaltres els valencians' al Micalet

El govern espanyol preveu que enguany es destrueixin 630.000 llocs de treball

La UE signa el nou pacte per la disciplina fiscal i imposa més austeritat

Ventura Pons torna a la comèdia amb 'Any de Gràcia'

Joana Serrat, a cara descoberta

3

Els estudiants abandonen l'edifici històric de la UB

4

Putin recupera la presidència russa quatre anys després

Obama assegura que 'si cal' no dubtarà a recórrer a la força contra l'Iran

5

Uns vídeos demostren casos de frau electoral a Rússia

L'ex-primer ministre islandès no es fa responsable de la crisi

El jutge no encausa la infanta Cristina 'per no estigmatitzar-la'

Endesa també col·loca Salgado

6

Catalunya s'absté sobre l'objectiu de dèficit en el Consell de Política Fiscal i Financera

El congrés espanyol desestima la dació en pagament

Llanos de Luna denunciarà els ajuntament sense la bandera espanyola

Plantada al parlament balear contra la imposició de la nova direcció d'IB3

Treballadors del Liceu demanen la dimissió del director

El govern afganès fa seu un document dels clergues que declara les dones 'inferiors'

7

El Banc d'Espanya ven Unnim al BBVA

Joan Pere Le Bihan: 'A la Bressola demanem la solidaritat de la resta de Països Catalans'

Conversa a Moscou sobre la tristesa i la frustració electoral

Nadau aterra a Barcelona per commemorar els 25 anys del Tradicionàrius

8

Jordi Pujol: 'Només ens podrà salvar el pensament i l'actitud independentistes'

La justícia posa condicions a la immersió

Ecclestone confirma que Montmeló i València s'alternaran a partir de 2013

Camps tornarà al jutjat pel cas Urdangarin

Rita Barberà amenaça de dur Mònica Oltra als tribunals pel implicar-la al cas Emarsa

Oriol Pujol: 'Si el PP ens diu que no, dues tasses'

El PP aprova la reforma laboral al congrés amb el suport de CiU

El BBVA retallarà la plantilla de Catalunya en un 20%

Comencen a declarar els encausats per la visita del papa a València

La Directa publica les comunicacions dels mossos durant el desallotjament de la plaça de Catalunya

Mascarell presenta les bases del nou Pla de Museus de Catalunya

9

Denunciada la brutal agressió de la policia contra tres joves a València

Carles Porta guanya el premi Huertas Claveria per 'Fago'

10

L'ANC es constitueix per avançar cap a la independència

S'ha mort Armand Samsó impulsor de la porta dels Països Catalans

11

La CUP celebra la primera Assamblea Nacional després de les municipals de l'any passat

Cap de setmana sagnant a Gaza

El Japó al cap d'un any

12

Espanya s'ha quedat 213.963 milions dels catalans en 24 anys

El jutge fa embargar els béns de Millet i Montull

Belzunces: 'No he tingut el dret de revisar la condemna per parlar en català'

Març 2012

Albert Botran (CUP): 'Abans ens hem de respondre què hi volem fer al parlament'

Bayrou, primer candidat a l'Elisi a defensar el català i l'occità

Inquietud pel 'model únic' a les escoles valencianes'

Teixeira deixa la presidència del futbol brasiler, acusat de corrupció

La retallada dels sous públics a Catalunya pot arribar al 5%

13

S'ha mort l'escriptora Teresa Pàmies

La Caga Rita, una transgressora falla virtual

L'Ajuntament de Girona també aposta per la insubmissió fiscal

Escola Valenciana insta la conselleria a explicar el model plurilingüe

Quimi Portet: Em vaig fer músic per fugir d'una realitat sòrdida'

La nit dels premis Enderrock: un allegro moderato

Tensió a l'Afganistan per la matança feta per un soldat nordamericà

14

'Després de la intifalla ens van escorcollar sense dir-nos per què'

El batlle de Rasquera viatja als Països Baixos en cerca d'assessorament per la plantació de cànnabis

Rajoy admet que no reconeix Kosovè per 'raons internes'

L'abstenció del PP permet l'aprovació de la llei d'acompanyament'

Un ex-directiu acusa Goldman Sachs d'estafar els clients

La NASA il·lustra l'espectacular alineació de Júpiter i Venus amb una foto de Figueres

L'Encyclopaedia Britannica diu adéu al paper

Enciclopèdia.cat fa quatre anys que ja no publica en paper

15

La violència de la policia a València queda impune

La consellera d'educació es reuneix amb Escola Valenciana

A l'ABC li agraden les portades escandaloses

Jaume Bonet, en vaga de fam per la llengua: 'Seria fotut deixar-se morir sense dir res'

La lluita contra el règim sirí, enregistrada des de dins amb un mòbil'

El PP i el PSOE impedeixen que el corredor mediterrani sigui declarat prioritari al congrés

El govern recaptarà 300 milions amb les noves taxes

16

El govern de Bauzá executa l'ofensiva contra el català

Els professors valencians hauran de treballar el mes de juliol

Entrevista amb Jordi PUjol: 'A Madrid tenen la sensació que han guanyat la batalla'

Antoni Castells: 'Ens agraria ser a Espanya si estiguéssim ben tractats'

L'ipad 3 arribar a Catalunya Nord

17

Rajoy vol evitar situacions límit a Catalunya

Les escoles de les Illes s'uneixen en defensa del català

Identificat el suposat autor de la matança de 16 civils a l'Afganistan

18

Els treballadors de RTVV en vaga protesten durant la mascletada

Joachim Gauck, nou president d'Alemanya

19

Quatre morts en un tiroteig a l'entrada d'una escola jueva

CiU i PP pacten un govern de la CCMA presidit per Brauli Duart

Jaume Bonet ha perdut 20 quilos en dinou dies de vaga de fam

La commemoració de 'la Pepa' passa per alt que la majoria d'espanyols d'aleshores ja no ho són

Moreno Cabrera: 'El problema no és Catalunya, sinó les estructures franquistes de l'estat'

Sánchez Camacho recorrerà al TC contra una consulta sobre el pacte fiscal

Occupy Wall Street torna al carrer

Erri de Luca: 'Hi ha molts ous sota la gallina, vejam quin s'obrirà primer'

20

Jaume Matas, sis anys de presó pel cas Palma Arenas

La plataforma 'TV3 i Catalunya Ràdio són teves' reclama uns mitjans públics 'potents'

Ramon Erra i les confessions del viatger

Joan Dausà: 'Les coses quotidianes s'han cantat tota la vida'

21

Mas demana al president del parlament europeu que es pugui parlar en català als plens

Març 2012

Les llistes d'espera van augmentar un 42% el 2011 a Catalunya

Espai Mallorca continuarà sota el nom d'Espai Illes

Vila d'Abadal té els avals per disputar el lideratge a Duran

Camps insinua que tornarà

22

La denúncia d'irregularitats en la memòria d'RTVV pel 2010 n'ajorna l'aprovació

Intel·lectuals del Principat criden a la mobilització pel català a les Illes

Espanya sola reivindicant el corredor central a la UE

El gihadista de Tolosa, mort d'un tret al cap, segons el fiscal

Rita Barberà no vol que Camps torni a ser president

El IEC homenatja Teodor Llorente, el poeta del romanticisme valencià

23

Tomeu Amengual s'afegeix a la vaga de fam per la llengua

Els partits independentistes defensen l'ampliació interna de la UE

La llei de transparència no afecta a la monarquia

El català, als programes del candidats a l'Elisi

24

Oriol Pujol vol liderar CDC per avançar cap a l'estat propi

Maria del Mar Bonet i Biel Mesquida visiten Jaume Bonet, en vaga de fam

Tres ferits, un d'ells en coma, en una agressió feixista en un concert a Manresa

25

Desenes de milers de manifestants omplen els carrers de Palma pel català

Frenada al PP a Andalusia i a Astúries

Un any de la inauguració de l'aeroport sense avions

Mas: 'Catalunya ha de tenir els mateixos poders que té qualsevol estat'

S'ha mort l'escriptor Antonio Tabucchi a la seva Lisboa

26

Jaume Bonet abandona la vaga de fam, després de 26 dies

Massot i Muntaner, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes

El PP amenaça de retirar el suport a Mas si assumeix les tesis independentistes de CDC

Detingut el número dos de la Diputació de Barcelona i un alt càrrec del govern

27

Compromís engega una iniciativa perquè els contribuents recuperin els diners furtats a Emarsa

Terricabras: 'Aquesta vaga és un crit d'indignació i de ràbia'

Suspesos els serveis mínims per a la vaga general a les Illes

Bauzá insisteix en apujar el sou del seu gabinet un 25%

De Guindos no vol sentir ni a parlar del pacte fiscal

El PEN instarà l'ONU que investigui els atacs contra la llengua

Tomeu Amengual: 'La situació és prou extrema per a fer vaga de fam'

Mishima: tots els colors de l'amor

28

Els professors de l'IES de Marratxí denuncien l'atac a la llibertat d'expressió

Jone Goirizelaia: 'Tothom sap que, si Otegi és lliure, pot ser candidat a l'endakari'

La indignació pren forma de vaga general

29

Raons d'una vaga general

Caos en un centre de Barcelona encès pels incidents

Manifestació multitudinària a Barcelona contra la reforma laboral

Una immensa manifestació omple tot el centre de València

Dues manifestacions confrontades a Palma

30

El govern espanyol anuncia 'el pressupost més auster de la democràcia'

Amnistia fiscal per a les rendes no declarades

Crònica dels aldarulls al centre de Barcelona

31

Ximo Puig, nou secretari general del PSPV

El 'lipdub' pel català a Perpinyà assoleix un rècord mundial

Multitudinària manifestació a Tolosa en defensa de l'occità

Presó per a vuit dels detinguts en els aldarulls a Barcelona

El govern valencià no aclareix la presència del català a l'escola

CAN
FRAMIS
BARCELONA

ESPAI
AO
BARCELONA

FUNDACIÓ VILA CASAS

C/ de Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
Tel. 93 320 87 36
www.fundaciovilacasas.com

Horaris de visita:
De dimarts a dissabte, d'11.00 h a 18.00 h
Diumenges, d'11.00 h a 14.00 h

Laurent Jiménez Balaguer

L'emergència del signe

Fins al 22 de juliol de 2012

Els vídeos més vists de VilaWeb TV

29-M: la policia
desallotja
el centre de
Barcelona, en
flames

'Veriueu-ho' de
Xavi Castillo a la
masclatada

Conferència de
Jordi Pujol a
ESADE

Aquest mes a VilaWeb

Les associacions membres de +VilaWeb comencen a publicar els seus espais informatius

VilaWeb ofereix a les publicacions membres de +VilaWeb la possibilitat d'ocupar un espai a la portada del diari. Són iniciatives periodístiques d'interès que VilaWeb reforça i ajuda a visibilitzar. VilaWeb també ha posat en funcionament el sistema d'alertes de notícies per a iPhone.

Les associacions i grups que formalitzen la seva participació a +VilaWeb tenen la possibilitat de crear un espai informatiu propi dins el diari, tant a portada com en la nova àrea de Publicacions. **Mètode**, la revista de divulgació científica de la Universitat de València, dirigida pel periodista científic Martí Domínguez, és la primera publicació que ha incorporat continguts propis dins la portada de VilaWeb, un cop la setmana. Mètode aporta articles i reportatges de gran qualitat especialitzats en l'àmbit de la divulgació científica, i VilaWeb es converteix en una finestra que l'ajuda a visibilitzar-se.

De la mateixa manera, al llarg d'aquest mes s'han incorporat més publicacions dedicades a àmbits específics de la societat. Ha aparegut Tornaveu, revista que edita l'**Ens de Comunicació**, entitat molt potent que agrupa vint-i-dues federacions del moviment associatiu català, i el **Projecte Heptàgon**. I l'Associació

Catalana de Professionals (ACP), proposa els continguts del portal Amb Independència, que ha creat recentment. Així, també es poden llegir els continguts de **Cetrencada** fets pels estudiants de periodisme de la Universitat Pompeu Fabra.

VilaWeb també publica continguts de la revista digital de cultura **Núvol**, dirigida per l'editor Bernat Puigtobella. La capçalera, de nova creació, s'es proposa cobrir aquells esdeveniments i actes culturals que els diaris convencionals han deixat de tractar per falta de paper o simplement perquè no formen part de la cultura mainstream o no són un producte d'un gran grup'. Així es defineixen. Núvol ha tingut un gran èxit inicial, pels temes originals i de qualitat que proposa.

Entre les publicacions que s'han adherit a aquest projecte es destaca la Veu de Mallorca, la històrica capçalera que ha tornat. Amb el suport d'Obra Cultural Balear (OCB), una de

les associacions membres de +VilaWeb, la Veu de Mallorca arriba ara diàriament als lectors des del canal de VilaWeb.

VilaWeb i el sistema d'alertes de notícies per a iPhone

VilaWeb ha posat en funcionament el sistema d'alertes de notícies per a iPhone, de tal manera que els usuaris que tinguin l'aplicació mòbil de VilaWeb per a l'iPhone podran rebre avisos sobre informacions que acabin de publicar-se al diari; també hi ha la versió per a d'Android. Aquest sistema d'alerta es pot desconnectar des de l'apartat de notificacions de l'opció de configuració de l'iPhone. La **versió** de l'aplicació mòbil del diari per a iPhone es pot adquirir de franc a l'**App Store**. VilaWeb prepara més aplicatius per a enfortir la presència del diari als mòbils. Per als telèfons o pissarretes que no són iPhone, us recomanem la pàgina web especial per a mòbils, www.vilaweb.mobi.

